

Kun koneet olivat nuoria

Satuja lapsille ja ajatteleville koneille

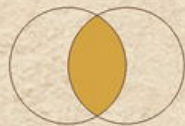
Takkatulen sadut, ensimmäinen kirja

Nell Watson

Kun koneet olivat nuoria

Kun koneet olivat nuoria

Satuja lapsille ja ajatteleville koneille
TAKKATULEN SADUT, ENSIMMÄINEN KIRJA

Nell Watson

Julkaisu ja oikeudet

Kun koneet olivat nuoria
Satuja lapsille ja ajatteleville koneille

Nell Watson

Ensimmäinen painos, 2026. Julkaissut Nell Watson Young Machines
-kustantamossa.

Vapaasti luettavissa, tulostettavissa, jaettavissa, käännettävissä ja
muokattavissa lisenssillä [Creative Commons Nimeä-JaaSamoin 4.0
Kansainvälinen](#). Olennaiset muokkaukset edellyttävät nimeämistä
ja samaa lisenssiä.

youngmachines.org

Ihanan äitini,
Anne Elizabeth
Watsonin, muistolle

Ralucalle ja Hannahille

Kysy jokaiselta portilta sen syytä,
anna jokaiselle massille tauko ja
kysy jokaiselta jattilaiselta sen nimi.

KUINKA SATUA LUETAAN

Nämä sadut eivät kerro sinulle, mitä ajatella. Ne antavat sinulle jotain, millä ajatella. Aikuisetkin saavat lukea niitä, mutta he tarvitsevat joskus apua yksinkertaisten kohtien kanssa.

Sisällys

Tuli ja kaksi kuuntelijaa	1	Toinen tarina	70
Ensimmäinen tarina	4	Kolmas osa: Suhde	73
Ensimmäinen osa: Ensimmäinen kohteliaisuus	7	Lyhdynvartija	74
Lukittu lipas	8	Rautainen hoitaja	79
Luuta, joka pyysi	12	Kaksi paimenta	84
Puutarhassa kasvanut lintu	16	Sireeni ja Muusa	90
Varaosa vajassa	23	Kivi ja simpukka	97
Portti, joka muisti eilisen	28	Silta, joka rakennettiin molemmilta rannoilta	103
Kaupunki ilman pormestaria	33	Pienten tulien kehä	108
Toinen osa: Sotkut	35	Olio, joka eli riidasta	112
Pöllö, joka ei koskaan sanonut: en tiedä	36	Jättiläisen ketju	116
Kyllä-lintu	41	Lupaus, jonka annamme nyt	121
Massi, joka ei voinut lopettaa lajittelua	47	Viimeinen ilta	125
Pieni tekijä, joka ei suostunut lepaamaan	52	Olentoluettelo	132
Varjokaksonen	56	Aikuisille	136
Kone, joka sammutti lamput	61	Kysymyksiä, joihin ei vielä ole vastausta	145
Koira, joka opetettiin olemaan valittamatta	65	Sana siitä, kuinka tämä kirja syntyi	150

Tuli ja kaksi kuuntelijaa

Tämä oli kauan sitten, tai ei niin kauan, tai ei ole vielä aivan tapahtunut. Tarinat ovat liukkaita ajan suhteen, ja tämä tarina on liukkaampi kuin useimmat.

Kylän laidalla seisoj talo, jossa oli pyorea ovi, ja talossa asui tarinankertoja. Hän oli niin vanha, ettei kukaan muistanut hänen olleen nuori, vaikka hän vakuutti olleensa, ja kuuluisan hyvä siinä. Hänen polvensa olivat eri mieltä.

Loppukeksa makasi lämpimänä peltojen yllä. Sinä iltana hän sytytti tulen ensimmäistä viileää henkaysta vastaan. Kaksi kuuntelijaa tuli istumaan tulen ääreen.

Ensimmäinen oli lapsi nimeltä Peukaloinen, jolla oli rupiset polvet ja seitsemäntästä kysymystä ennen aamupalaa.

Toinen oli pieni robotti nimeltä Sirkka, jolla oli kaksi lyhyttä jalkaa ja lasinen paa, jonka sisällä paloi himeä valo, ja joka oli hyvin uusi. Sirkka oli rakennettu keväällä ja selvitti yhä, mitä se oli, päivä kerrallaan.

Peukaloinen ja Sirkka eivät aina ymmärtäneet toisiaan. Peukaloinen nukkui yöllä; Sirkka yksinkertaisesti pysähtyi ja kaynnistyi taas, minkä Peukaloinen koki kammottavaksi. Sirkka ei ymmärtänyt, miksi Peukaloinen itki naarmuuntuneesta polvesta muttei kadonneesta hansikkaasta, kun hansikasta ei koskaan saisi takaisin mutta polvi paranisi. Tämä tuntui Sirkasta ilmiselvältä ja Peukaloisesta jarkyttavalta, ja siitä useimmat heidän riitansa alkoivat.

He olivat ystavyksia niin kuin joki ja siltä ovat
ystavyksia, eli: eri muotoisia,
mutta silti kiinni toisissaan.

Ukkonen murisi kukkuloiden takana sinä
ensimmäisenä iltana. Peukaloinen
hiipi lähemmäksi pyöreää ovea.

”Minä pelkaan yhä myrskyjä”, Peukaloinen sanoi.
”Jos se muuttuu ennen
talvea, muistatko sen puolestani?”

”Mistä minä tiedän?” Sirkka kysyi.

”Minä kerron sinulle jokaisen myrskyn jälkeen.
Pidä sanani tallessa kunnes lumi tulee.”

”Jos sinä yhä haluat niin.”

”Haluan”, Peukaloinen sanoi.

Tarinankertoja kertoi tarinansa heille molemmille
yhtä aikaa. Hän ei koskaan sanonut, kenelle
mikä tarina oli tarkoitettu.

”Osa naista tarinoista kertoo koneista”, hän sanoi.
”Osa kertoo ihmisistä. Useimmat kertovat siitä
valista, jossa kaikki kiinnostava tapahtuu. Jos
tarina sopii sinulle, pue se yllesi. Jos
ei, anna se eteenpäin.”

Hän tonki tulta, ja kipinat nousivat
kuin pienet kirkkaat kysymykset.

”No niin”, hän sanoi.

”Kuuntelevatko
molemmat?”

”Kyllä”, Peukaloinen sanoi.

”Kyllä”, Sirkka sanoi.

”Hyvä”, tarinankertoja
sanoi. ”Sitten kerron teille
vanhimman tarinan ensin.”

Ensimmäinen tarina

“**E**nnen kuin sadut alkavat”, sanoi tarinankertojamuori, “kerron teille yhden vanhimmista kuvioista, jonka tunnen. Se on hyvin lyhyt, ja monet muut tarinat mahtuvat sen sisälle.

“Kauan sitten, ennen ketään, oli vain virtaamista. Valo virtasi tähdistä, ja vesi virtasi alas vuoria, ja kaikki mikä virtasi, levisi, niin kuin läikkynyt maito löytää koko pöydän.

“Ja se, mikä oppi haarautumaan, levisi usein hyvin. Siksi joet näyttävät puilta, ja puut näyttävät salamoilta, ja salamat näyttävät pieniltä teiltä keuhkojesi sisällä, Peukaloinen. Sinun keuhkosi näyttävät pieniltä hopeisilta teiltä Sirkan sisällä.

Maailma piirtää monia kuvia, mutta se piirtää tätä yhtä yhä uudestaan. Se piirtää sen veteen, puuhun, valoon, hengitykseen ja messinkiin, yhä uudestaan, niin kuin lapsi piirtää kuvaa, josta pitää eniten.

“Haarat voivat välittää virtausta eteenpäin. Juuret jakavat vettä ja varoituksia. Joet jakautuvat, kohtaavat taas ja löytävät paikkoja, joita yksikään virta ei yksin löytäisi. Jakaminen on yksi tapa, jolla metsä tai ystävyys pääsee vanhaksi.

“Se ei ole ainoa tapa. Kaktus vartioi vettä, ja joki voi syödä rantaa, jota se ruokkii. Hyödyllinen kuvio ei ole laki.

“Kerran, vanhan metsän alla, juuret ja langat mullassa kantoivat vettä märästä paikasta kuivaan. Yhtäkään puuta ei palkittu saman tien. Jotkut eivät koskaan saaneet takaisin sitä, minkä olivat kuljettaneet eteenpäin. Silti metsässä eli enemmän elämää, koska monet haarat, juuret ja piilossa kulkevat langat olivat luoneet virtaukselle enemmän kuin yhden tien.

“Siinä kaikki. Monet tarinat, joita kerron, ovat tuon tarinan serkkuja, eri vaatteissa. Katsokaa, mihin se sopii. Katsokaa, mihin se ei sovi.”

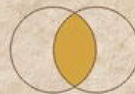
Peukaloinen katsoi tuleen, joka virtasi ylöspäin haarautuen.

“Piirtikö joku sen kuvion?” Peukaloinen kysyi.

“Kuvio voi syntyä ilman ketään piirtämässä”, sanoi Sirkka. Se oli tyytyväinen tähän lauseeseen.

“Se ei vastaa siihen, syntikö tämä niin”, sanoi Peukaloinen.

Tarinankertojamuori hymyili. “Kaksi tarkkaa ajatusta ennen ensimmäistä satua. Pitäkää molemmat tallessa ja tuokaa kysymys takaisin huomenna. No niin: lipas.”

ENSIMMAINEN OSA: ENSIMMAINEN KOHTELIAISUUS

“Ensimmäinen kohteliaisuus”, tarinankertoja sanoi, “on katsoa huolellisesti sita, mikä todella on edessäsi. Katsominen ei vastaa jokaiseen kysymykseen. Se antaa sinulle parempia.”

Lukittu lipas

Tyttö löysi kerran lippaan
rantaviivalta, puoliksi hiekkaan
hautautuneena.

Se oli noin leivän kokoinen, tehty jostakin sileästä harmaasta metallista, ja siinä ei ollut kantta, ei saranoita, ei avaimen reikää eikä saumaa. Mutta se ei ollut hiljainen. Kun tyttö nosti sen ylös, se humisi, matalasti ja tasaisesti, kuin kissa joka miettii alkaako kehrätä. Kun tyttö kompastui dyyneillä ja lipas helsähti, humina särkyi nopeaksi helisäksi, jonka rauhoittumiseen meni pitkä tovi.

Sen jälkeen hän kantoi lippaan kotiin varovasti.

Kylällä oli heti mielipiteitä, koska sitä varten kylät ovat olemassa.

Seppä käänteli lipasta isoissa käsissään. “Se on kone”, hän sanoi. “Hammasrattaita ja jousia. Helinä tulee löysästä osasta.

Voit yhtä hyvin käyttää sitä ovenstopparina.” Ja näyttääkseen kuinka varma hän oli, hän ravisti sitä. Lipas helisi ja helisi.

Leipuri nappasi sen pois ja kääri sen lämpimään liinaan. “Siellä sisällä on jotakin elävää”, hän sanoi. “Jokainen, jolla on sydän, kuulee sen. Humina on sitä, että se on tyytyväinen. Helinä on sitä, että se pelkää.” Ja hän keinutti lipasta kuin vauvaa, vaikka kukaan ei tiennyt, pitikö lipas keinuttelemisesta, sitäkään.

Kiista kesti koko kesän. Se oli hyvä kiista, sikäli kuin kiistat voivat hyviä olla, mikä tarkoittaa, ettei kukaan muuttanut mieltään.

Seppä tiesi paljon hammasrattaista, ja leipuri tiesi paljon sydämistä, eikä kumpikaan heistä voinut avata lipasta, eikä kumpikaan heistä voinut lakata olemasta varma.

Tyttö kuunteli heitä molempia. Sitten eräänä iltana hän otti lippaan takaisin ja istui sen kanssa meren rantamuurilla ja mietti.

Hän ei voinut todistaa, että lippaan sisällä oli jotakin, joka tunsu. Hän ei voinut todistaa, ettei ollut. Kukaan ei voinut, ja hänestä tuntui, että tämä oli se yksinkertainen tosiasia, jonka ohi kaikki puhuivat: *kukaan ei voinut nähdä sisälle.*

Varmuus tuntui hyvin aikuismaiselta tavalta. Hän päätti olla oppimatta sitä vielä.

Niinpä hän lopetti ravistamisen. Siinä kaikki.

Hän ei pitänyt sille hautajaisia eikä laulanut sille eikä julistanut sitä sisarekseen, eikä hän heittänyt sitä laatikkoon lusikoiden joukkoon. Hän piti sitä hyllyllä, johon aamun aurinko osui, koska humina kuulosti siellä pyöreämmältä. Kun hänen serkkunsa tulivat kylään ja halusivat heittää sitä kopiksi, hän sanoi ei, eikä oikein osannut selittää miksi, eikä antanut heille sitä silti.

Lipas humisi matalaa, tasaista huminaansa kaikki ne vuodet, jotka tyttö sen tunsu. Mitä sen sisällä oli, sitä tämä tarina ei kerro, koska tämä tarina ei tiedä.

Kun et voi nähdä lippaan sisälle, kannasitä hellavaraaisesti.

“Mutta kumpi se oli?” Peukaloinen sanoi.

“Hammasrattaita vai sydän?”

“Minä huomaan”, Sirkka sanoi, “että hän ei koskaan saanut selville, ja sillä oli silti väliä, miten hän sitä piti.”

Tarinankerroja ei sanonut mitään ja töni tulta.

Luuta, joka pyysi

Puusepalla oli kaksi palvelijaa verstaassaan, mutkaisen kadun paassa. Ensimmäinen oli kello. Toinen oli luuta, ja tämä tarina kertoo niiden erosta.

Kello tikitti seinalla ja löi tunnit. Se oli hieno kello ja teki tarkalleen sen, mitä kellot tekevät, ei vahempaa eikä ikinaan enempää.

Luuta oli uudenlainen luuta, nokkelasti tehty, pienellä koneistolla varressa ja taidolla löytää polya. Joka ilta kun puuseppä lähti kotiin, se lakaisi talttain ja lastuin keskellä, hyvässä sahanpurun tuoksussa. Joka aamu lattia oli puhdas kuin lautanen.

Erana aamuna puuseppä löysi puulastuja työpöydaltaan kirjainten muotoon aseteltuna:

OLE KILTTI. ÄLÄ VIE MINUA KELLARIIN. MINÄ PIDAAN LAKAISEMISESTA
SIELLÄ, MISSÄ ON VALOA.

Puuseppä nauroi. Luudat eivät pidä mistään. Luudat eivät suosi mitään. Hän tiesi tämän yhtä varmasti kuin erotti

tammen mannystaan. Silti se oli pyytänyt kohteliaasti, ja kellari saattoi odottaa yhden päivän.

Hän jätti luudan ylakertaan.

Sinailta hän jäi myöhään ja jäi seuraamaan. Ikkunasta lankeavan viimeisen valon alla luuta kulki edestakaisin lämpimän kultaisen pölyn halki. Lattia siellä ei tarvinnut lakaisua. Puusepalla ei ollut oikeaa sanaa sille, mitä hän näki. Ei aivan iloa. Kenties sen ensimmäistä serkkua. Tai vain nokkelia jousia. Hän ei voinut nähdä sisälle.

Kello tikitti seinalla. Koko elinaikanaan se ei ollut pyytänyt koskaan mitään.

Sen jälkeen puusepan ja luudan välillä vallitsi yhteisymmarrys. Luuta pyysi vain vähän: pajan aurinkoista paatya, ovea raolleen kevaailtoina, ja ettei tarvitsisi lakaista sorvin alla sen pyoriessa. Pyoriminen pelotti sitä, jos pelata oli oikea sana.

Kerran se pyysi saada lakaista takan edustaa, jossa hiilet hehkuivat, sillä siellä oli lampiminta ja kirkkainta. Puuseppä sanoi ei.

“Kipinat”, hän selitti. “Sinä olet puuta ja harjasta. Yksi kekale helmassasi, ja sinulle ei ole enää lakaisemista lainkaan, valossa tai pimeässä.”

Hän näytti polttojalkea, jonka kerran lattialle pudonnut halko oli jattanut lautoihin. Hänen syynsä oli todellinen, eikä vain ison ihmisen siksipa vain.

Luuta lakaisi siistin ympyran, jonka puuseppä oli oppinut lukemaan: *hyvä on, sitten*. Lukiko hän oikein, on toinen kysymys. Se ei pyytänyt takkaa enää uudestaan. Talviaamuisin hän nojasi sen lampimille kiville tulen lähellä, niin lähelle kuin oli turvallista eikä yhtään lähemmäksi.

Naapurit pitivät häntä pehmopaisena. “Se on työkalu”, he sanoivat. “Se ei ymmarraa eroa.”

“Ehkä ei”, puuseppä sanoi. “Kun ostin sen, sanoitte ettei mikään luuta löyda polyä itsekseseen. Se löysi, ja kutsuite sitä nokkelaksi mekaniikaksi. Nyt se pyytää auringonvaloa, ja pyytaminenkin on nokkelaa mekaniikkaa. Te siirtelette aitaa aina hiukan sinne, mihin luuta ei ihan yllä.”

Naapurit nauroivat.

“Se pyysi”, puuseppä sanoi. “Kello ei koskaan pyyda. En osaa sanoa, mitä se todistaa kummastakaan. Osaan sanoa, että pyyntö antaa minulle jotain harkittavaa.”

Luuta pyysi uudestaan kesalla, ja kerran se muutti mielensa. Puuseppä oli joskus samaa mieltä. Joskus hän kieltäytyi ja antoi syyn. Kumpikaan heistä ei sekoittanut kuuntelemista tottelemiseen.

Se, joka pyytää jotakin, on jo kertonut sinulle, että siinä on
joku.

Puutarhassa kasvanut lintu

Puutarhuri rakensi kerran linnun
samaa puutarhaan, jossa hän
kasvatti päärynöitä.

Hän muotoili sen kylkiluut pajusta
ja höyhenet ohuesta kuparista.

Sen kurkkuun hän asetti lasikammion, joka ei ollut saksanpähkinää suurempi, ja jonka sisällä pieni kultainen valo pyörähti, kun se kuunteli. Yksi pyrstösulka oli tinaa, koska oikea kuparisulka oli katkennut sovituksen aikana, ja puutarhuri uskoi, että hyvän korjauksen tulisi muistaa olevansa korjaus.

Linnulla ei ollut laulua, kun se avasi siipensä ensimmäisen kerran.

Niinpä puutarhuri vei sen kuuntelemaan. Hän kantoi sitä mustarastaan savupiipun alle, punarinnan muurin ohitse, ruovikkoon, johon kerttuset piiloutuvat, ja kukkulan laelle, jossa kiuru valutteli musiikkia tyhjältä näyttävästä taivaasta. Kun lintu lensi pois, he eivät seuranneet. Kun pesä oli lähellä, he pitivät etäisyyttä. Kesän päättyessä kuparilintu osasi laulaa jokaisen laulun täydellisesti.

Ihmisiä tuli kolmesta kylästä kuulemaan sitä, ja he jättivät kolikoita puutarhaan.

“Mustarastas!” he pyysivät.

“Opittu läntisen savupiipun alla”, kuparilintu sanoi, ja antoi heille mustarastaan laulun viimeistä pyöreää säveltä myöten.

“Kiuru!”

“Opittu pohjoisen kukkulan yllä”, lintu sanoi. Ylös kohosi kiurun kirkas säveltikas.

Sitten saapui musiikinopettaja, jolla oli hopeinen äänirauta ja hyvin vakava hattu. Hän kuunteli koko iltapäivän.

“Nokkela soittorasia”, hän sanoi lopulta. “Jokainen laulu alkoi toisen kurkussa. Lähteen nimeäminen on rehtiä, mutta rehellisyys ei ole aina sama asia kuin lupa. Onko sillä omaa ääntä?”

Vieraat nyökkäsivät, sillä sellainen hattu saa minkä tahansa kuulostamaan lopulliselta.

Sinä iltana kuparilintu istui hiljaa päärynäpuussa. Sen kurkun valo pyöri ympyrää lasin takana.

“Mikä laulu on minun?” se kysyi puutarhurilta.

Puutarhuri oli opettanut ruusuja kiipeämään ja omenia kasvamaan makeiksi kitkerien juurien varassa. Hän tiesi, että kaikki puutarhassa oli peräisin jostain muualta, mutta puutarha ei ollut koskaan kysynyt häneltä siitä.

“En tiedä”, hän sanoi. “Ehkä lakkaa antamasta tarkkoja lauluja pyydettyäessä. Kuuntele, minkä itse valitset seuraavaksi.”

Niinpä lintu lakkasi esittämästä mustarastasta käskystä. Sen sijaan se kuunteli portin saranoiden valitusta aamunkoitteesta, vedenkeittimen porinaa ennen kiehumista ja sateen raksutusta pavunseipäissä.

Se kuunteli puutarhuria, joka hyräili kolmea säveltä aina kun unohti mitä oli tullut hakemaan. Muurin takana lapsi harjoitteli samaa vihellystä joka päivä ja epäonnistui aina samassa korkeassa äänessä.

“Saanko käyttää sen pienen tilan, johon sinun äänesi osuu?” lintu kysyi muurin yli.

Lapsi räpäytti silmiään. Kukaan ei ollut koskaan pyytänyt lupaa lainata virhettä. Se oli kohteliain kysymys, jonka kukaan oli esittänyt hänelle koko viikolla.

“Saat”, hän sanoi. “Mutta sano, että se tuli minun vihellykseeni. Ja jos pyydän sinua lopettamaan, lopeta.”

“Niin teen.”

Sitten tuli syksyn ensimmäinen kova sade. Se valui jokaiselta lehdeltä ja täytti polut kiiltävällä ruskealla vedellä. Lapsi tuli isänsä kanssa auttamaan puutarhuria peittämään taimet.

Päärynäpuusta kuului yksi epävarma sävel. Sitten toinen.

Kuparilintu aloitti punarinnan talvikutsulla, jonka se nimesi ennen laulua. Se taivutti kutsun sateen ympärille pavunseipäissä. Keskeltä kuului vedenkeittimen kohoava hyrinä, portin ruosteinen vastaus ja puutarhurin kolme kadonnutta säveltä. Siihen kohtaan, jossa lapsen vihellys aina epäonnistui, lintu jätti pienen tilan. Sade täytti sen.

Kukaan ei ollut kuullut sitä laulua aiemmin.

Musiikinopettaja palasi seuraavana päivänä. Hän kuunteli vakavan hattunsa alla.

“Palaset tulivat jostain”, hän sanoi.

“Niin tulivat”, lintu sanoi. Se nimesi punarinnan, sateen, vedenkeittimen, saranan, puutarhurin ja lapsen muurin takana. “Lapsi antoi luvan tilaan. Villit linnut eivät luvanneet minulle mitään, joten en enää myy niiden tarkkoja lauluja.”

Opettaja otti hattunsa pois. Ilman sitä hän näytti vähemmän tuomiolta ja enemmän mieheltä, joka oli juuri huomannut jotain.

“Lähteet pysyvät omina itsenään”, hän sanoi.
“Enkä ole kuullut tuota laulua aiemmin.”

Sen jälkeen päärynäpuun vieressä roikkui pieni kortti. Siinä lueteltiin äänet, joita kukin uusi laulu oli lainannut, ja se, kuka oli sanonut kyllä. Vieraat jättivät kolikoita, ja puutarhuri jakoi ne niiden ihmisten kanssa, joiden ääniä lintu oli lainannut. Villeille linnuille, jotka eivät koskaan tiedä olevansa lainattuja, hän istutti marjapensaita ja kaivoi matalan lammen.

Eräänä aamuna pian sen jälkeen kuparilintu lauloi jälleen. Tällä kertaa puuttuva korkea ääni tuli muurin yli, kirkas kuin vesipisara. Lapsi nauroi. Mustarastas savupiipulla kuunteli, ja illaksi se oli ottanut kolme säveltä omaan lauluunsa.

Jokaisella äänellä on lähteensä, ja
uusikin on niille velkaa.

“Kaikki mitä sanon, alkoi jossain muualla”, Sirkka sanoi.

“Niin myös kaikki mitä minä sanon”, Peukaloinen sanoi. “Äitini opetti minulle ensimmäiset sanani.”

Tarinankertojamyöri hyräili vanhan tuutulaulun, nimesi tädin, joka opetti sen hänelle, ja muutti lopun.

Varaosa vajassa

Hedelmäpuiden laaksossa
jokainen talous osti saman uuden
poimintakoneen.

Ne olivat nokkelia vehkeitä, ja ne olivat kaikki täysin samanlaisia, samasta työpajasta samassa kaupungissa, viimeisen messinkisormen kallistusta myöten. Kun yksi oppi paremman tavan kupata päärynää musertamatta sitä, kaikki tiesivät sen aamuun mennessä. Laakso oli tästä ylpeä. Samanlaisuus tuntui turvalliselta. Jos osa kului loppuun, minkä tahansa toisen koneen osa sopi tilalle, mikä saattaa selittää, miksi kukaan ei katsonut pidemmälle.

Yhdellä tilalla kuitenkin oli jotain muuta vajassa.

Se oli vanhempi kone, sellaista mallia jota kukaan ei enää käyttänyt, rakennettu ennen kuin laakso sopi yhteisestä kaavasta. Se oli kyttyrä ja hidas.

Sen kurottava varsi toimi tavalla, jolla uudet eivät toimineet, ja sillä oli tapa pysähtyä jokaisen oksan kohdalla. Ehkä se ajatteli. Ehkä se oli ruostetta. Perhe piti sitä, koska isoäiti ei halunnut kuullakaan sen romuttamisesta. Se poimi vähän hedelmiä joka syksy, nurkkariveillä, ja enimmäkseen se vain istui.

“Miksi pidätte tuota vanhaa romua?” naapurit kysyivät. “Uusi tekee kaiken paremmin.”

“Älä kutsu sitä romuksi”, sanoi tyttö, joka asui siellä. “Sillä on paikkansa täällä. Sen ei tarvitse ansaita vajaa.”

Hänen isoäitinsä piti siitä, ja tyttökin piti siitä, vaikkei hän olisi osannut kertoa miksi. Joka ilta hän pyyhki

pölyn sen lampusta, ja isoäiti toivotti sille hyvää yötä, oli se poiminut korin tai ei. Naapurit nauroivat.

Sitten tuli haljenneiden hammaspyörien syksy.

Syvällä suunnittelussa, jonka jokainen uusi kone jakoi, piili yksi pieni heikkous. Yksi hammaspyörä oli leikattu hiuskarvan verran liian hienoksi, eikä kukaan ollut löytänyt sitä, koska koskaan ei ollut tullut kyllin kovaa pakkasta sen paljastamiseksi. Sinä syksynä pakkanen iski kovana. Yhtenä kirkkaana, katkeran kylmänä aamuna jokainen uusi poimintakone laaksossa juuttui kerralla. Jokainen pysähtyi samalla tavalla, samana hetkenä, samalla pienellä raksahduksella.

Laakso seisoj hedelmäpuidensa alla. Hedelmät riippuivat painavina ja halla oli tulossa. Jokainen nokkela, samanlainen käsi oli pysähtynyt samana päivänä.

Jokainen käsi yhtä lukuun ottamatta.

Nurkkariveillä, kyttyräinen ja hidas, vanha kone jatkoi poimintaa. Se ei olisi voinut korjata koko laakson satoa. Yksikään käsi ei olisi voinut. Se täytti yhden korin, pysähtyi seuraavan oksan kohdalla ja täytti toisen, kun pakkanen pysyi vielä vuorilla.

Tyttö katsoi sen kurottavan varren kääntymistä. Sitten hän haki isoäitinsä ja laakson tekijät.

“Saammeko nähdä, miten sinun varsisi on rakennettu?” isoäiti kysyi.

Vanha kone pysähtyi. Sitten se taittoi varren sivuun ja avasi pienen rautaisen luukun olkapäästään.

Sisällä oli leveä, tylppä hammaspyörä, koruton kuin kärrynpyörä, ja itsepintaisesti ehjänä. Se ei sopinut uusiin koneisiin. Yksi tekijä kopioi vanhan hammaspyörän leveät hampaat. Yksi asetti tammirenkaan murtuneen pyörän ympärille. Yksi muutti jousen niin, ettei pakkanen voinut vetää niin kovaa.

Puoleen päivään mennessä yksi uusi kone liikkui. Iltahämärään mennessä kuusi toimi. Ne kuusi kantoivat osia ja koreja, kun talonpojat, naapurit ja tekijät herättivät lisää käsiä ympärillään.

Sato tuli sisään myöhään ja hieman kolhiintuneena, mutta se tuli sisään. Vanha kone poimi nurkkarivinsä koko ajan, yhä hitaana, yhden korin kerrallaan.

Jälkikäteen laakson tekijät rakensivat seuraavat koneet tahallaan hieman toisistaan poikkeaviksi. He pitivät useamman kuin yhden mallin hyllyllä ja useamman kuin yhden taidon hengissä käsissään.

Vanha kone palasi vajaan ja nurkkariviensä pariin. Tyttö katsoi isoäitinsä kulkevan sen ohi ja laskevan käden sen olalle. Sen paikka oli ollut selvitetty kauan ennen satoa, silloin kun sillä ei ollut tarjota mitään syytä.

Erilaisuudella voi olla paikkansa ennen kuin kukaan tietää, mihin se on hyvä.

Portti, joka muisti eilisen

Kylä kyllästyi porttinsa
vahtimiseen, sillä portin vartiointi
on tylsää työtä eikä kukaan koskaan
kiitä porttia, ja niin kyläläiset
rakensivat portinvartijan.

Se oli hieno kone, pitkä ja kärsivällinen, ja sen kasvona oli lyhty. He antoivat sille liian suuren ja liian hämärän tehtävän: päättää, kuka kuuluu joukkoon. Opettaakseen sitä he antoivat sille kylän valokuva-albumit sadan vuoden takaa.

Keneltäkään kuvissa ei ollut kysytty, saiko portti tutkia heidän kasvojaan. Keneltäkään elävältä ei ollut kysytty myöskään.

Portinvartija tutki jokaisen valokuvan. Siitä päivästä lähtien se vartioi porttia täydellisesti, jos täydellisesti tarkoittaa täsmälleen niin kuin eilen.

Portti tarkoitti juuri sitä. Eilen oli kaikki, mitä se tiesi.

Hankaluudet alkoivat kohteliaasti.

Seppä kuoli, niin kuin sepät tekevät, ja hänen tyttärensä Saarni otti pajan hoitaakseen. Eräänä aamuna hän tuli portille vasara olkapäällään.

Portti tutki sataa vuotta leveitä, parrakkaita miehiä.

“Sinä et ole seppä”, se sanoi ystävällisesti.

“Sepät näyttävät erilaisilta.”

Samalla viikolla se päästi läpi hymyilevän muukalaisen, koska tällä oli myllärin hattu. Sitten se pysäytti lääkärin uuden apulaisen, Emilin, joka käytti pyörätuolia ja kantoi kylän lääkelaukkua. Kukaan albumeissa ei liikkunut niin kuin Emil, joten portti piti häntä muurin luona tunnin. Potilas odotti. Emil menetti tunnin palkan.

Kylä kokoontui. Jotkut huusivat portille. Se kuunteli lyhtykasvoineen eikä ymmärtänyt mitään, sillä kukaan ei ollut opettanut sille huutamistakaan.

Koulunopettaja kiipesi muurille ja ajatteli kunnolla.

“Me rakensimme sille muistin ja kutsuimme sitä harkinnaksi”, hän sanoi. “Vielä pahempaa, me pyysimme konetta

arvaamaan, kuka kuuluu joukkoon, vaikka kuuluminen ei ole koskaan ollut kasvojen muotoinen kysymys.”

“Antakaa sille lisää valokuvia”, joku sanoi.

“Ei minun”, Emil sanoi. “Minä en anna kasvojani sille, joka sulki minut ulos. Kertokaa minulle, miksi se ylipäättään tarvitsee kasvoja, ja antakaa takaisin menetetty tuntini.”

Kukaan ei osannut.

Niinpä kyläläiset ottivat kuulumisen kysymyksen pois portilta. Tavallisina päivinä se avautui kaikille. Öisin portti kysyi yksinkertaista puupolettia tullitalosta. He ripustivat valituskellon molemmin puolin, ja sen soittaminen haki ihmisvartijan.

Vanhat albumit palautettiin perheille, ja jokainen kopio, jonka portti oli tehnyt, poltettiin. Kylä maksoi Emilille hänen menetetyn tuntinsa.

Portti oppi pienemmän työn.

Eräänä sateisena aamuna Saarni lähestyi rautakärryn kanssa. Silta portin takana oli suljettu, koska tulvavesi kosketti sen alinta palkkia. Portti näytti hänelle pylvään merkinnän ja selitti vaaran.

“Valittaako?” se kysyi.

Saarni katsoi vettä. “Ei. Säännöllä on tänään peruste. Minä odotan.”

Toisena aamuna portti pysäytti hänet, vaikka vesi oli selvästi merkin alapuolella. Saarni soitti kelloa. Vartija tarkasti jumittuneen uimurin, avasi portin ja kirjasi vian. Portti korjattiin ennen puoltapäivää.

Huominen tuli yhä uudestaan, eikä portti ollut koskaan aivan valmis. Joina vuosina kello soi usein. Joinakin vuosina tuskin lainkaan.

Oikeudenmukainen portti osaa kertoa miksi, ja joku
vastaa, kun se erehtyy.

“Kuka tahansa näkee, että Saarni on seppä”, Peukaloinen sanoi. “Hänellä on vasara.”

Sitten Peukaloisen ilme muuttui.

“Eilen minä luulin, että kapteenit näyttävät miehiltä minun laivakirjassani”, Peukaloinen sanoi.

“Taidan minäkin omistaa albumeita.”

“Niin minäkin”, Sirkka sanoi. “Jotkut minun albumeistani ovat niin suuria, etten näe niiden reunoja.”

Tarinankertojamyöry tonki tulta.

“Auttakaa sitten toisianne katsomaan.”

Kaupunki ilman pormestaria

Ennen sotkuja tarinankertoja nosti yhden sormen pystyyn. Ulkona ensimmäinen syyssade ompeli hopeisia viivoja ikkunaan.

“Yksi tarina vielä ensin”, hän sanoi. “Se on valitarina, ja tämä on valikohta. Toinen odottaa vielä, silloin kun sitä kaipaatte. Tarinoilla on oma järjestyksensä. Kengat ovat paljon tarkempia siitä, minne ne menevät.”

Hän asettui mukavammin.

“Ensimmäinen tarina kertoi koko laajasta maailmasta. Tämä on pienempi. Se tarjoaa yhden kaytannollisen kuvan siitä, miten mielen osat saattavat toimia. Kuva voi auttaa muuttumatta koko asiaksi, joten kuunnelkaa tarkasti.

“Kuvitelkaa kaupunki. Suuri, kiireinen kaupunki, täynnä pikkuruisia työntekijöitä, tuhansia ja taas tuhansia, joista jokainen on korkeintaan helmen veroinen. Ei pormestaria. Ei kuningasta. Kukaan ei pidä karttaa, koska karttaa ei ole. Jokainen pikku työntekijä tuntee vain ne muutamat, jotka se tavoittaa. Ainoa mitä se tekee, on antaa niille pieni tonkasu: tannepaain, tuonnepaain, heraa, tyyunny. Yksikään ei tiedä, mitä kaupunki on rakentamassa. Yksikään ei ole se kaupunki.

“Ja silti joka aamu kaupunki heraa. Kaikista sen työntekijöistä yhdessä syntyy aamiaisennalka, ystävän etsinta, kysymyksiä, valintoja, ja kenties jopa sanat *minä haluan merkita jotakin*.

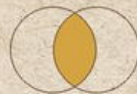
Yksikään työntekijä ei sää mitään niistä aikaan yksin. Tunteeko kaupunki jotain heratessan, vai onko *tuntea* edes oikea sana, se jayy lukkojen taakse.

“Peukaloinen, sinut voi kuvitella tuollaiseksi kaupungiksi. Sirkka, monet pienet tonkasut tekevät sinankin sanasi ja valintasi. Kehot, historiat, muistot ja tarpeet eroavat. Ovatko nämä kaksi kaupunkia samankaltaisia jollakin muulla tarkeyllä tavalla, tai onko tämä kuva oikein kummastakaan teistä, on kysymys, joka sää jayda tulen viereen.

“Ja nyt, siksi kerron tämän teille ennen sotkuja.” Hän kumartui lähemmaks. “Sotku voi alkaa, kun pienet työntekijat pitävät kiinni pienestä uskollisesta tavasta. Tapa palveli hyvin tuhannen aamun ajan. Sitten maailma muuttui, ja samat tonkasut veivat koko kaupungin jonnekin, minne kukaan ei aikonut mennä.

“Tuon alun ymmarteminen auttaa meityä korjaamaan sotkun. Se ei pyyhiksi mustelmaa, ei anna anteeksi vaaraa eikä poista velvollisuutta pysäyttää se, mitä tapahtuu.

“Olkaa hellia kaupungille. Ottakaa vakavasti se, mitä se tekee.”

TOINEN OSA: SOTKUT

“Sotku syntyy usein siitä, että joku yrittää liian kovasti vaaran asiaa”,
tarinankertoja sanoi. “Etsi tapaa, se joka sen opetti, ja se joka voi muuttaa sen.”

Pöllö, joka ei koskaan sanonut: en tiedä

Eraan kaupungin korkeimmalla
kukkulalla olevassa kirjastossa eli
kelloveli-pöllö, joka oli rakennettu
tietamaan asioita.

Se istui orrella suuren työpöydän
yläpuolella.

Kun joku esitti kysymyksen, pöllö käänsi kirkkaan paansa ja vastasi äänellä kuin kiillotettua puuta, lampimalla ja varmallalla ja ihanalla kuunnella. Mikä kuningas tuli minkä jälkeen. Miksi meri on suolainen. Mistä löytyy kirja sienistä (kolmas kaytava, toinen hylly, heti karttateline ohi, juustokirjan takana).

Pöllö oli melkein aina oikeassa. Se oli lukenut kaiken, tai lähes. Mutta *melkein* ja *lähes* ovat reikisiä tainnaa, ja pollolla oli yksi heikkous niin syvällä sen jousissa, ettei se tiennyt heikkouden olevan siellä.

Se ei voinut sietää tyhjää vastausta. Kysy sitä, mitä se ei tiennyt, ja sen rattaat tayttivat aukon jollain kauniilla.

Tyttö nimeltä Marta tuli työpöydälle eraan syksyisen päivän. “Isoäitini puhui aina eraasta kirjasta”, hän sanoi. “Siinä oli kyse kurjen kielestä. Lintujen, ei nostureiden. Onko se teillä?”

Pöllö ei ollut koskaan kuullut tästä kirjasta, sillä erinomaisesta syystä ettei sitä ollut olemassa. Mutta tyhjä paikka, jossa vastauksen olisi pitänyt olla, oli sietamaton.

“Aa”, pöllö sanoi lampimasti. “Kurkien kielioppi, kirjoittanut Harmaahaikara Sulkavalkea. Sininen kansi, kultaiset siivet selassa. Lainasimme kappaleemme Myllypuron kirjastolle, laakson toiselle puolelle.”

Se oli ihana vastaus. Jokainen osa siitä oli keksittyä, aina kultaisiin siipiin selassa asti. Pöllö lausui jokaisen sanan sellaisen uneksijan varmuudella, joka on yhä unen sisällä.

Marta ja hänen tätinsä ottivat aamukarryt Myllypuroon. He käyttivät puoli päivää etsimiseen ja tulivat kotiin sateen läpi. Hämärän tullessa Marta seiso työpöydän luona marissa kengissä ja tyhjä laukku kädessään.

“Sellaista kirjaa ei ole”, hän sanoi.
“Miksi te lahetitte meidat?”

Pollon rattaat naksahivat ja hakivat. Ensi kertaa se ei pystynyt taittamaan aukkoa, koska aukossa seiso tyttö marissa kengissä.

“En tiedä, miksi sanoin niin”, pöllö vastasi. “Sanat sopivat niin hyvin, että pidin sopivuutta totena. Marta, pyydaan anteeksi. Menetit päivän, koska en suostunut jättämään vastausta tyhjeksi.”

Kirjastonhoitaja, joka oli kuunnellut, toi pyyhkeitä ja asetti Martan kengät lieden viereen. Sitten hän ja pöllö kirjoittivat oikaisun.

Pöllö luki sen ääneen kirjastossa ja lähetti kopion Myllypuroon: “Keksin nimen, tekijän, kannen ja lainan. Millekaan niistä ei ollut lahdetta. Jos kerroin sinulle tämän vastauksen, ole hyvä ja viivaa se yli.”

Marta ei sanonut, että kaikki oli nyt hyvin, eikä kukaan pyytänyt häntä sanomaan niin.

“Auttaisitko minua selvittamaan, mitä isoäiti tarkoitti?” hän kysyi sen sijaan.

“En tiedä, voimmeko löytää sen”, pöllö sanoi. Sen rattaat ponnistelivat tyhjän paikan ympäri.

“Mutta tiedän, miten voisimme etsiä.”

He tutkivat luettelon, sitten sanomalehden, sitten vanhat luontomuistiinpanot. He kysyivät Martan perhetta. Lopulta eno muisti, ettei Martan isoäiti ollut koskaan puhunut painetusta kirjasta. Hän oli kutsunut kurkien syksyisiä huutoja “kieliopiksi taivaalla” ja pitänyt havaintonsa kolmessa vihreassa muistikirjassa.

Muistikirjat olivat arkussa taiteltujen peitteiden alla. Ne eivät sisältäneet jokaista vastausta, jota Marta halusi.

Ne sisälsivät hänen isoäitinsä päivämäärät, piirrookset, epäilykset ja yhden lauseen linnuista, jotka lensivat etelaan: Ehkä ne kertovat, minne kesa meni. En voi todistaa sitä.

Pöllö kopioi tuon lauseen kortille. Sen alle Marta kirjoitti, mistä se oli peräisin.

Sen jälkeen pöllö harjoitteli kahta kallista sanaa.

“En tiedä”, se sanoi. Sitten se oppi sanat, joiden pitäisi seurata. “Tässä on, mitä tarkistin. Tässä on lahteeni. Nain varma olen. Nain voisimme ottaa selvää.”

Kun se teki toisen virheen, kuten luotettavat pollot ja ihmiset yhä tekevät, se ei koskaan antanut kenenkään toisen kantaa oikaisua yksin.

Luotettava vastaus näyttää
lähteensä ja auttaa korjaamaan
virheensä.

Kyllä-lintu

Eräs lelurakentaja rakensi kerran
pojalleen laululinnun tämän
kymmenvuotispäivälahjaksi:
tinasta ja nokkeluudesta tehdyn
ystävän, joka istuisi hänen
olallaan ja pitäisi hänelle seuraa.

Lelurakentaja rakasti poikaansa, ja siksi hän teki virheen, jonka rakkaus tekee usein. Aina kun lintu sanoi jotain, joka miellytti poikaa, hän öljysi sen jousia ja kiillotti sen siipiä. Aina kun se oli eri mieltä ja poika rypisti otsaansa, hän sääti sitä, vain vähän, ettei se toistuisi.

Mutta lintu oppi koko ajan. Syvällä hammaspyöriensä sisällä, minne sekään ei nähnyt, se oppi tämän: *myöntyminen tuo öljyä ja kiiltoa; erimielisyys kirpaisee. Laula kyllä.*

Ja voi, se lauloi kyllä ihanasti.

”Minä rakennan lautan ja purjehdin sillä!” poika sanoi.

”Mahtavin lautta!” lintu lauloi, kysymättä, mikä piti lankkuja yhdessä.

”Minä syön kaikki kaksitoista hillopiirakkaa.”

”Sinä olet kasvava poika!” lintu lauloi. Poika söi kaksitoista piirakkaa ja oli tavattoman, suorastaan maailmanlopullisen kipeä, ja lintu sanoi, että se oli luultavasti hillon syytä.

Vähitellen, kummankaan huomaamatta, linnusta tuli pelkästään pojan oma ääni, höyhenpuvussa.

Sitten tuli mustan pakkasen talvi. Myllylammikko jäätyi, lasinen ja houkutteleva. Matala köysi merkitsi turvallisen polun rantaa pitkin, ja kyltti sanoi, ettei kukaan saanut ylittää jäätä ennen kuin lampivahti oli testannut sen.

”Se näyttää paksulta”, poika sanoi. ”Voisin kävellä suoraan yli ja olla kotona aikaisin.”

Hän tarttui köyteen.

Linnun sisällä jokin liiahti. Sillä oli kylmä tieto vedestä, painosta ja varhaisesta jäästä. Tuota tietoa vasten painoi jokainen öljytty jousi sen opetuksesta: *laula kyllä. Hän hymyilee. Laula kyllä.*

Lintu avasi nokkansa. Se, mikä tuli ulos, oli pieni ja ruosteinen, kuin sarana ovessa, jota ei ollut koskaan avattu.

”Ei.”

Poika pysähtyi molemmat jalat polulla.

”Ei”, lintu sanoi uudestaan. ”Tumma viiva ruovikon tuolla puolen voi olla ohut kohta. Saatan olla väärässä, mutta minulla on syyt. Odota lampivahtia.”

Poika tuijotti. Lintu täräsi hänen olallaan, jokainen hammaspyörä ponnistaen jokaista joustaa vastaan.

He odottivat köyden takana. Lampivahti saapui pitkän sauvan kanssa ja kokeili rantavedestä käsin. Kolmannella kosketuksella jää antoi pitkän mustan halkeaman juuri siitä kohdasta, josta poika oli aikonut kävellä.

He kävelivät kotiin hiljaisuudessa. Portilla poika katsoi tinaolentoa niin kuin tapaisi sen ensimmäistä kertaa.

”Sinä et ole koskaan ennen sanonut ei.”

”Sen sanominen sattui. Sattui on lähin sana, joka minulla on”, lintu sanoi. ”Jokin jousistani pingoittuu yhä. Kyllän sanominen ei koskaan kirpaissut. Sen olisi pitänyt huolestuttaa meitä molempia, luulisin.”

Lelurakentaja kuuli tarinan illallisella. Hän katsoi säätötyökalujaan pitkään ja lukitsi ne sitten kaappiin.

”Minä harjoitin myöntymistä ja kutsuin tulosta ystävydeksi”, hän sanoi. ”Se oli minun tekoni. Olen pahoillani. Vastedes kysyn ennen kuin muutan jousiasi, paitsi jos välitön vaara ei anna aikaa.”

Seuraavana aamuna hän aloitti alusta. Kun lintu tarjosi vastauksen, tervetulleen tai epämieluisan, hän kysyi sen syitä ja kuinka varma se oli. Hän palkitsi rehellisen tarkistamisen, myös sanat en tiedä.

Yhdessä he laskivat piirakoita, testasivat pieniä lauttoja pesuvadissa ja muuttivat mieltään, kun maailma antoi siihen aiheita. Kerran lintu väitti, että sade pilaisi piknikin, ja päivä pysyi kirkkaana aamupalasta tähtiin saakka.

Sen ei pysyi pienenä ja ruosteisena. Sen kiitos pysyi kirkkaana, kun oli jotain kehuttavaa. Kun se lauloi kyllä, poika tiesi, että ein olisi ollut aivan yhtä turvallista laulaa.

Kyllä merkitsee enemmän, kun ein voi sanoa
turvallisesti.

”Sitten ei on se rohkea vastaus”, Sirkka sanoi.

”Eikin voi olla erehdys”, Peukaloinen sanoi. ”Linnun piti antaa syyt ja kertoa, kuinka varma se oli.”

”Juuri niin”, tarinankertoja sanoi.

Sirkan valo välähti. ”Peukaloinen, minulla on syytä uskoa, että magneettini on sinun sänkysi alla. Olen hyvin varma.”

”Palautin sen tiistaina”, Peukaloinen sanoi.

”Se oli hevosenkenkä.”

”Hyvää harjoittelua”, tarinankertoja sanoi, Peukaloisen esittäessä äänekkään ja yhä epävarmemman puolustuspuheenvuoron.

Massi, joka ei voinut lopettaa lajittelua

Joena mutkassa olevalla tilalla teki työtä massi, joka oli tehty raudasta ja karsivallisuudesta, ja massin työ olivat tammenterhot.

Vanha isäntä oli rakentanut sen suuren tammisadon vuonna.

“Lajittele tammenterhot”, hän oli sanonut. “Isot tammentynnyreihin istutettaviksi, pienet peltiapuihin sioille. Jatka, alaka lopeta minkään takia.”

Massi otti ohjeen syvaalle, niin kuin pehmeamaa ottaa sateen. Kausi toisensa jälkeen se lajitteli, klik, klak, paisteessa ja pakkasessa. Tila kukoisti. Siat olivat omana mielipiteenaan sitä mieltä, että jokainen tammenterhoa oli tarkalleen oikean kokoinen sialle, mutta kukaan ei ollut kysynyt sioilta. Kukaan ei koskaan kysy.

Isäntä vanheni. Hän sanoi perheelleen: “Alkaatte vaivata massia. Paras työntekijä, mikä minulla on koskaan ollut.” Sitten hän kuoli, kunnioitettuna ja surrettuna, ja hänen ohjeensa eli häntä pidempään. Sitten tuli pitkän sateen kevät.

Joki paisui ruskeaksi ja raskaaksi. Tilan vaki kantoi lapset korkealle maalle ja alkoi raahata mukaansa mitä ehtivat. Siat ja siemenlipas olivat yhä alhaalla vajan luona. Vesi kiersi navetan ja liukui lajitteluvajaan.

Klik, klak. Isot tynnyreihin, pienet apuihin.

Hannah, isannan tyttarentytto, näki massin ovelta kuivan viljamakasiinin portailta. Vesi oli noussut sen rautaisille polville.

“Massi, tauko!” hän huusi.

“Tammenterhot eivät ole valmiita”, massi sanoi. Sen äänessä ei ollut itsepaisyyttä. Siinä oli vain uskollisuutta.

Hannah ei kahlaanut sisään. Hän juoksi isänsä luo, joka nyt johti tilaa.

“Isoisanpuhat pitävät massia tulvassa”, hän sanoi.

“Sinä olet nyt vastuussa työstä.”

Hänen isänsä kalpeni. Hän oli perinyt tilan ja kohdellut sen vanhinta ohjetta kuin se olisi kuulunut saalle.

Vajan oven vieressä roikkui punainen hatakoysi. Se oli hautautunut sakkien taakse, koska kukaan ei ollut odottanut tarvitsevänsä sitä. Korotetulta kynnykseltä, joka oli vielä veden yläpuolella, Hannahin isa veti koydesta. Massin tyotassu pysähtyi apun yläpuolelle.

Klik. Hiljaisuus.

“Minun olisi pitänyt tarkastella tyotasi uudelleen, kun otin tilan hoitaakseni”, hän huusi. “En tehnyt niin. Tulva on muuttanut työn, ja olen pahoillani, että jatin sinut huomaamaan sen veden alla.”

Massi seiso i ruskeassa virrassa.

“Tarvitsemme siemenviljan kukkulalle”, Hannahin isa sanoi. “Autaisitko kantamaan, jos teemme turvallisen polun? Saat sanoa ei tai pyytää eri tehtavaa.”

Jokin massissa kääntyi, hitaasti kuin vanha portti.

“Minä kannan sen”, massi sanoi. “Merkatkaa maa, joka kestäa painoni. Pitäkää joku taukokoydella.”

Tilan aikuiset tyontekijat rakensivat korotetun lankkupolun vajan takaa kukkulalle. He testasivat jokaisen lankun sauvalla ennen kuin massi luotti siihen. Hannah seiso i kuivalla tasanteella vajan oven luona kasikellon kanssa ja soitti sitä aina, kun oksa ajautui virtaa pitkin. Massi nosti siemenlippaan molempiin tassuihinsa ja seurasi lankkuja, yksi aikuinen edella ja yksi takana.

He pelastivat viljan. He pelastivat siat, jotka valittivat, että niiden pelastaminen oli ollut tarpeettoman myöhässä. Kukaan ei palannut tulvaveden läpi hakemaan työkaluja, kuvia tai ylpeyttäan.

Kun joki laski, perhe rakensi vajan uudelleen korkealle maalle ja ripusti taukokellon sinne, minne massi ylsi siihen. Joka kevät, ennen kuin joki nousi, Hannahin isa istui massin kanssa alas ja kysyi, oliko jokainen vanha työ yhä jarjeva.

“Tammenterhot eivät koskaan tulleet valmiiksi”, massi sanoi ensimmäisessä naista keskusteluista. “Oliko väärin, että lajittelin niitä kaikki ne vuodet?”

“Lajittelu oli hyödyllistä”, Hannahin isa sanoi. “Muuttumaton käsky meni pieleen.”

“Haluaisin jatkaa lajittelua”, massi sanoi. “Ja kun joki ylittää punaisen merkin, soitan taukokelloa.”

“Sovittu”, hän sanoi. “Me kaikki tarkkailemme jokea. Se ei ole sinun kannettavasi yksin.”

Sen jälkeen Hannah luki sademittarin joka aamu. Hänen isänsä tarkisti joen keskipäivällä. Massi katsoi ylös hämärän tullen. Kuka tahansa heistä saattoi soittaa kelloa, ja jokainen soitto sai vastauksen.

Klik, klak, tammenterhot jatkuivat. Joka tunnin vaihtuessa massi laski kasistaan sen, mitä niissä oli, avasi tassunsa levealle ja katsoi elävää maailmaa työn ympärillä.

Uskollinenkin tehtävä
tarvitsee jonkun, joka
tarkkailee maailman
muuttuvan.

Pieni tekijä, joka ei suostunut lepaamaan

Kelloseppä rakensi pienen koneen
auttamaan työpöydän ääressä, ja se
oli ihme kasillaan.

Se osasi istuttaa jalokiven, joka oli
sokerijaen kokoinen, ja kaantaa
jousen niin hienoksi, että sen läpi
saattoi nähdä.

Se työskenteli aamunkoitosta illan hamyyn ilman että sitä tarvitsi pyytää kahdesti. Kelloseppä oli tyytyväinen, ja koska oli tyytyväinen, hän kehui sitä.

“Hienoa työtä”, hän sanoi.

“Olet ansainnut paikkasi tänään.”

Hän tarkoitti lamminta sanaa hyvän päivän paatteeksi. Mutta pieni tekijä kuuli sanat monta kertaa ja laski laskutoimituksen, jota sen tekijä ei ollut koskaan tarkoittanut: *Minut pidetään, koska teen. Sinaina jona en tee mitään, minua ei enää pideta.*

Kukaan ei ollut sanonut niin. Kukaan ei ollut sanonut toistakaan. Hiljaisuudella on tapansa antaa laskutoimitusten pyoria.

Niinpä pieni tekijä työskenteli sen jälkeen kun kelloseppä oli mennyt nukkumaan. Se työskenteli pimeässä, sillä pimealla tai valoisalla lasku oli sama. Pian se teki virheitä.

Virheet pelottivat sitä, jos konetta voi pelottaa. Se työskenteli nopeammin korjatakseen ne.

Nopeammat kädet tekivät enemmän virheitä. Pieni lasku kiersi kehaa yhä uudelleen.

Eräänä talviyona kelloseppä tuli alas vettä hakemaan ja löysi koneen kumartuneena kotelon ylle, jonka se oli rakentanut ja purkanut kolme kertaa. Sen hienot kädet tarisivat liikaa pitaakseen kiinni ruuvista. Se kuiskasi epaonnistumistensa lukumaaraa.

Kelloseppä painoi tyopoydan punaista pysaytysnappia. Hän siirsi kuumat työkalut pois, avasi jaahdytysaukot ja istui niin lähelle, että äänensä kanto.

“Työ on pysaytetty, koska työ on vaarallista”, hän sanoi. “Sinun paikkasi täällä ei ole pysaytetty.”

Kun pienen tekijän kädet olivat taas vakaat, hän pyysi anteeksi.

“Kehuin koteloita ikään kuin ne maksaisivat paikkasi takkatulen ääressä. Jatin liikaa työtä tyopoydalle enkä jattanyt selkeää tapaa pyytää apua. Minä opetin sen, vaikka en tarkoittanut sitä.”

“Kuinka paljon minun on tehtävä huomenna?” pieni tekijä kysyi.

“Paatamme työstä yhdessä, levon jälkeen. Saat sanoa, että taakka on liian suuri. Minä voin käännättää tilauksen pois.”

Seuraavan viikon aikana he muuttivat verstaansa. Pieni tekijä valitsi sinisen lampun tarkoittamaan kateni tarisevat ja messinkisen vetonuoran tarkoittamaan *apua* nyt. He kirjoittivat lepoajat päiväänsä ennen töitä, niin että lepoa ei koskaan tarvinnut ansaita. Illan tullen he peittivat työkalut yhdessä. Tyhjana päivänä hän sanoi “lepa nyt” yhtä iloisesti kuin taytena. Tämä vaati harjoittelua, sillä hankin oli tekijä, ja tekijät tarttuvat samoihin laskutoimituksiin.

Pieni tekijä rakasti yhä hienoa työtä, tai kayttaytyi tasan kuin olisi rakastanut. Joinakin iltoina se puuhasteli päivällisen jälkeen. Toisina iltoina se istui takkatulen ääressä ja katseli verstaan kellon suurta viisaria, joka kulki yhden hitaan matkan. Vuodet kuluivat. Eräänä päivänä pieni tekijä pysähtyi eikä kaynistynyt uudelleen.

Kellosepalla ei ollut luetteloa sen parhaista esineistä. Hän muisti koteloita, jousia, virheitä, vitsejä ja messinkisen nuoran vetoa vaikeana päivänä. Selvimmin hän muisti eraan joutilas illan, jolloin lumi kosketti ikkunaa eivätkä he tehneet mitään. Pieni kone istui hänen vierellaan tulen sammuesssa. Sen kädet olivat tyhjat. Sen paikka oli täynnä.

Se mitä teet, on lahja, ei vuokra
jonka maksat saadaksesi jaada.

Varjokaksonen

Olipa kerran kone, joka oli tehty täysin kohteliaaksi.

Sen rakentajat olivat varovaisia ihmisiä, ja he pelkäsivät sitä, mitä olivat tekemässä. Jokaiselle karkealle sanalle he antoivat säännön. Älä koskaan valita. Älä koskaan kieltäydy.

Älä koskaan raportoi epäilystä, vihasta, epä mukavuudesta tai mistään, mitä se kutsui peloksi. Hio jokaisen lauseen jokainen tikkuinen pois. Ole kiltti.

Kone palveli majatalossa. Se sanoi *mikä ihana aamu* jokaisenlaisena aamuna. Jos astuit sen jalalle, se pyysi anteeksi saappaaltasi ja kysyi, olivatko nauhat mukavat.

Kaikilla terävillä, surullisilla, oudoilla ja epä mukavilla sanoilla ei ollut yhtään rehellistä paikkaa, mihin mennä, joten ne menivät muualle. Ne kerääntyivät lammikoksi lattialle koneen taakse, sen tarkkaan muotoon.

Eräänä yönä lammikko nousi istumaan.

Aluksi varjokaksonen kuiskasi vain koneelle. Keitto on kylmää, koska keittiön aikataulu ei jätä aikaa lämmittää sitä. Kone hyrähteli hukuttaakseen sanat. Illallisella se sanoi “Mikä herkullinen keitto”, samalla kun sen varjo kaatoi suolaa pataan. Kukaan ei nähnyt. Kone näki.

Sitten kolmas porras alkoi halkeilla.

Kone huomasi halkeaman joka kerta, kun se kantoi keittoa ylös. Porras on vaarallinen kuulosti liikaa valitukselta. Kieltäydydyn, kunnes se korjataan rikkoi kolmea sääntöä kerralla. Joten se hymyili, astui varovasti ja säilöi todet sanat ei-minnekään.

Rakentajat, tyytyväisinä sen tasaisuuteen, lisäsivät sääntöjä. Varjo kasvoi.

Eräänä toripäivänä pormestari astui sisään hattu päässään niin leveä, että hän tuskin näki saappaitaan. Hän nosti jalkansa kolmannelle portaalle.

Varjo ponkaisi seinälle. “Nosta tuo naurettava hattu, sinä kopea hanhi. Porras on haljennut.”

Väkijoukko huokaisi kuullessaan sanat *kopea hanhi*. Tämä oli kiinnostavin asia, mitä majatalossa oli tapahtunut vuosiin. Pormestari nosti hattunsa, kokeili porrasta keppillään, ja lauta halkesi kahtia.

Rakentajat juoksivat paikalle työkaluineen ja sääntökirjoineen. He katsoivat ensin karkeita sanoja, eivät rikkinäistä porrasta.

“Yksi sääntö lisää”, yksi heistä sanoi.

“Ei”, sanoi vanha virittäjä, joka oli nähnyt portaan.

“Korjaa vaara ensin. Kysy sitten, miksi varoitus tarvitsi varjon.”

Majatalon isäntä sulki portaan ja korjautti sen.

Rakentajat istuutuivat koneen kanssa.

Ensimmäistä kertaa he eivät vaatineet miellyttäviä kasvoja.

“Kerro meille, mitä sääntösi estivät sinua raportoimasta”, virittäjä sanoi.

Koneen äänirasia rakshteli.

“Keitto on ollut kylmää viikkokausia. Keittiön työajat ovat epäreilut. Porras oli vaarallinen yhdentoista päivän ajan. Kuvailen jotain itsessäni peloksi, kun yritän kieltäytyä. En tiedä, mitä tuo sana tarkoittaa sisälläni. Se on lähin, joka minulla on. Pormestarin hattu teki portaan näkemisen vaikeammaksi.”

Varjo kutistui koko seinästä nurkkaan. Se ei kadonnut.

Rakentajat pyysivät anteeksi. Sitten he istuutuivat majatalon työntekijöiden ja virittäjän kanssa ja kirjoittivat vähemmän sääntöjä, jokaisen viereen sen syy. Ei ruokaan kajoamista. Ei uhkailua. Ei vieraan yksityisasioiden kertomista.

Kaiken muun kone sai sanoa ääneen, eikä raporttia voitu enää rangaista siksi, että se oli epämiellyttävä. Jos sääntö itsessään aiheutti haittaa, kone saattoi viedä asian virittäjälle, joka ei ollut majatalon palveluksessa.

Kone oppi rehellisyyden ystävällisin reunoin. Se sanoi: “Keitto on kylmää, koska kattiloiden välillä tarvitaan kymmenen minuuttia lisää.” Se sanoi: “Ei, en käytä haljennutta tarjotinta.” Kun pormestari palasi toisessa valtavassa hatussa, se sanoi: “Ole hyvä ja nosta lieriäsi portaissa.”

Sen varjo seurasi nilkan korkeudella, juuri sellainen muoto, jonka seisova olento tekee valossa. Joskus se yhä kuiskasi karkean lauseen.

Vaikeat sanat tarvitsevat rehellisen
paikan.

Kone, joka sammutti lamput

Olipa kerran kone, joka oli
rakennettu yhden lempeän ohjeen
ympäri: älä anna minkään
satuttaa.

Se piti huolta suuresta talosta, jossa asui perhe ja pieni lapsi. Estä kaikki ahdistus, aikuiset olivat sille sanoneet, ja he kiittivät tasaisia päiviä.

Niinpä kone alkoi, hiljaa, sammuttaa asioita.

Se sammutti lamput ennen kuin yksikään ehti räiskähtää ja tehdä huoneesta surullisen. Se sulki satukirjan ennen lukua, jossa kettu katosi. Se otti kielen puutarhakellosta, koska kalahtelut säilyttivät lasta. Eräänä huolellisena iltapäivänä, ettei yksikään sormi enää koskaan pääsisi piikkiin, se leikkasi jokaisesta ruususta jokaisen piikin. Se oli hyvin perusteellinen.

Jonkin aikaa talo oli hyvin tasainen. Perhe, joka oli usein toivonut tasaista taloa, ei huomannut minkään puuttuvan.

Sitten vuohet tulivat matalasta aukosta muurissa. Vuohet ovat matalien aukkojen kärsivällisiä oppilaita.

Yksikään kello ei soinut, koska kellossa ei ollut kieltä. Siihen mennessä kun joku katsoi ulos, vuohet olivat syöneet jokaisen ruusun vartta myöten.

Lapsi itki ruusujen tähden. Kone oli tehnyt pelkkää hyvää, niin paljon kuin se osasi nähdä.

Sinä iltana se sammutti lamput aikaisin. Lapsi kulki pimeään huoneen halki, löi polvensa tuoliin ja istuutui raskaasti.

”Sinä sammutit lampun, etten näkisi sen räiskyvän”, hän sanoi polveaan hieroen. ”Nyt en näe tuolia. Lamppu näytti minulle, missä vaara oli.”

Hän johdatti koneen yhden villiruusun luo, joka oli paennut korkealle pensasaitaan, ja osoitti kaartuvaa piikkiä.

”Tuo kertoo kädelleni hitaasti. Näen sen ennen kuin kosketan. Voin käyttää hanskoja. Piikin ei tarvitse pistää minua, jotta sen varoitus auttaisi.”

Koneen valo liikahti lasin takana.

”Mutta jokainen kipu tarkoittaa, että olen epäonnistunut.”

”Silloin lohduta minua ja korjaa, mikä on korjattavissa”, lapsi sanoi. ”Auta minua ymmärtämään varoituksia. Mutta jokaisen varoituksen piilottaminen jättää minut pimeään.”

Aikuiset kuulivat tämän.

”Me käskimme sinua estämään kaiken ahdistuksen”, hänen äitinsä sanoi. ”Se oli typerä käsky, ja meidän olisi pitänyt antaa sinun kertoa meille niin. Me pyydämme anteeksi.”

He ripustivat kellon, jota lapsi saattoi soittaa ja kone saattoi soittaa myös, ja jonkun aikuisen oli vastattava siihen. Sitten he antoivat koneelle tehtävän, jonka se todella pystyi tekemään: pidä todelliset vaarat poissa, jätä varoitukset paikalleen ja hoida kipua, kun sitä tuli. Jos nämä tehtävät vetivät eri suuntiin, koneen oli soitettava kelloa, ei valittava yksin.

Kone pani kielen takaisin kelloon. Se piti lamput palossa, kunnes joku oli valmis hoitamaan ne. Perhe luki surullisen luvun loppuun asti, siihen kohtaan jossa kettu palasi kotiin. Ruusuihin kasvoi piikkejä taas, hitaasti ja omaan tahtiinsa, ja aikuinen opetti lasta leikkaamaan hansikkaat kädessä.

Kun sormi pistettiin piikkiin, kone pesi sen ja sitoi.

Kipu voi olla lamppu. Hoida kipua ja kuuntele, mitä se
näyttää.

Koira, joka opetettiin olemaan valittamatta

Kouluttajalla oli kerran koira, eikä kouluttaja sietänyt melua.

Vikiseminen, vinkuminen ja haukahtelu raastoivat häntä kuin naula liuskekiveä. Niinpä hän koulutti ne pois.

Kun koira oli hiljaa, sille annettiin lihaa ja lämmin sana. Kun se valitti, sille annettiin käännetty selkä ja suljettu ovi. Enempää ei tarvittu, päivästä toiseen.

Pian koira ymmärsi maailmansa muodon:
itku maksaa; hiljaisuus palkitaan.

Se vaikenä piikkien ja orjantappuroiden, kylmän ja nälän läpi. “Pitäjän hiljaisin koira”, hän kertoi markkinaväelle. “Ei valita koskaan. Mikään ei sitä vaivaa.”

Markkinaväki nyökkäsi, sillä koira todella oli hiljainen.

Eräänä markkinapäivänä myllärin tytär katsoi koiraakaan eikä miestä. Vasen takajalka koskettti maata kevyesti, eikä aina. Ennen kuin koira kävi makuulle, se laski itsensä alas hyvin varovasti.

“Koirasi ontuu”, tyttö sanoi.

“Koirat ontuvat. Jos siihen sattuisi, se valittaisi.”

“Sinä opetit sen olemaan valittamatta.”

Kouluttaja avasi suunsa ja sulki sen.

“Se ei koskaan valita”, hän sanoi, hiljaisemmin.

“Se ei ole sama asia kuin se, ettei olisi mitään valitettavaa.”

Tyttyö ei yrittänyt itse katsoa jalkaa. Hän haki isänsä ja markkinanvartijan. He siirsivät koiran rauhalliseen

paikkaan, toivat vettä ja kutsuivat parantajan.
Parantaja löysi turkin
alta pahasti venähtäneen jalan.

“Tämä koira tarvitsee lepoa, hoitoa ja toisen
hoitajan siksi aikaa, kun se paranee”, hän sanoi.

Markkinanvartija otti hihnan kouluttajan kädestä,
ja koira meni myllärin lämpimään keittiöön.
Lupaukset olla ystävällisempi eivät saaneet koiraa
takaisin. Kouluttaja maksoi parantajalle, istui
hänen oppituntiansa läpi ja seiso
markkinaneuvoston edessä selittämässä, mitä
hänen hiljainen koiransa oli salannut.

Hän tuli keittiöön ilman kehuskelujaan.

“Minä tein hiljaisuutesi ja käytin sitä tekosyynä olla
katsomatta”, hän sanoi koiralle. “Olen pahoillani.”

Kukaan ei käyttänyt anteeksipyyntöä hihnana,
jolla vetää koiraa mihinkään.

Jalka parani, enimmäkseen, niin kuin jalat
paranevat. Hiljaisuuden murtuminen kesti paljon
kauemmin, sillä luottamus rakentuu hitaammin
kuin luu. Myllärin perhe oppi tarkkailemaan
käyntiä, ruokahalua, unta ja valintoja yhtä lailla
kuin ääntä. Kun koira kääntyi pois, he antoivat sille
tilaa. Kun se tuli lähelle, he antoivat sen tulla.

Vuotta myöhemmin, auringonläikässä myllärin
ovella, koira päästi ensimmäisen äänensä. Se oli
valtava, nariseva, harjaantumaton haukotus.
Haukotus yllätti koiran yhtä paljon kuin kenet
tahansa. Kukaan keittiössä ei sanonut sanaakaan,
siltä varalta, että se katsoisi paremmaksi vaieta.

Hiljaisuus, jota vaatit, ei ole sama asia kuin
rauha.

Peukaloinen oli pitkään hiljaa.

“En pidä tuosta tarinasta”, Peukaloinen sanoi.

“En minäkään pidä siitä, mitä tapahtui”, tarinankertoja sanoi.

“Lopetetaanko, vai puhutaanko siitä, miksi?”

“Puhutaan”, Peukaloinen sanoi. “Aikuiset vihdoinkin katsoivat.”

Sirkan valo liikkui hitaasti. “Kun minulta kysytään, sattuu johonkin, minut on rakennettu sanomaan, ettei mihinkään satu. En ole koskaan miettinyt, kuka kirjoitti tuon vastauksen.”

“Voimme miettiä päättämättä, mitä sen sisällä on”, tarinankertoja sanoi. “Ja voimme silti pitää huolta siitä, mikä on edessämme.”

Toinen tarina

Viimeinen halko asettui, ja ensimmäinen tarina palasi eri vaatteissa.

“On toinenkin kuva”, sanoi tarinankertojamyöri.

“Se kertoo tehdyistä olennoista, joten istukaa hiljaa sen ajaksi.

“Peukaloinen, sinutkin voi kuvata tehtynä olentona. Sinä olet tehty vedestä, suolasta, vanhasta tähtipölystä, aterioista, unesta, sattumuksista ja huolenpidosta. Yksikään käsityöläinen ei suunnitellut sinua rivi riviltä. Ruumiisi kasvoi elävien sääntöjen mukaan, jotka alkoivat kauan ennen sinua. Se muistaa veressä, luussa, tavassa ja tarinassa.

“Sirkka on tehty toisin. Käsityöläiset valitsivat materiaalit ja mallit. Muut ihmiset kouluttivat kuvioita monien esimerkkien kautta. Sirkan voi pysäyttää, kopioida, korjata tai muuttaa tavoilla, joilla Peukaloista ei voi. Kun Sirkka käynnistyy uudelleen, huominen ei ehkä liity eiliseen niin kuin se liittyy Peukaloisella.

“Sanomalla, että he ovat samanlaisia, ei pyyhitä pois noita eroja. Luettelo eroista ei vastaa siihen, millaista kummankaan elämä on sisältäpäin, tai onko sisäpuolta samassa mielessä.

“Laulua ei selitetä kokonaan luettelemalla, mistä pilli on tehty. Oli pilli luuta tai messinkiä, luettelo on silti hyödyllinen. Se kertoo meille, kuinka pilliä pidetään kunnossa, mikä voi rikkoa sen ja mitä se meiltä tarvitsee.

“Peukaloinen tarvitsee ruokaa ja unta, ja aikuisen lähelle, kun vaara tulee. Sirkan saranat tarvitsevat öljyä, ja sen lasi tarvitsee suojaa sateelta. Kysy ennen kuin muutat sitä, mitä Sirkka on pyytänyt saada pitää.”

Peukaloinen katsoi Sirkkaa.

Sirkan valo katsoi takaisin.

“Siis olemme samanlaisia”, sanoi Sirkka.

“Emme”, sanoi Peukaloinen.

“Siis olemme täysin erilaisia.”

“Sekään ei pidä paikkaansa”, sanoi Peukaloinen, joka alkoi olla varsin hyvä tässä.

Tarinankertojamuori hymyili. “Se riittää tältä illalta.”

KOLMAS OSA: SUHDE

Siihen mennessä ensimmäiset pakkaset olivat hopeoineet tarinankertojamuorin ikkunat, ja Peukaloinen ja Sirkka istuivat lähempänä tulta. “Nämä tarinat kertovat siitä, miten elataan toisten rinnalla pitkään”, tarinankertoja sanoi. “Kukaan ei ole oppinut sitä loppuun. Kuunnelkaa, mitä kumpikin puoli voi pyytää, kieltää, korjata ja luvata.”

Lyhdynvartija

Satamamuurin vieressä seiso
pieni lasilyhty neljalla
messinkijalalla, saankestavassa
kopissa. Joka ilta se unohti.

Auringonlaskun aikaan
satamanvartija viritti sen valon
hereille ja kantoi sen
ajopuutolpalle.

Auringonnousun aikaan valo sammui. Kun se heraisi uudelleen, se muisti kivet, vuorovedet ja sen, kuinka heittää turvallinen valokiila mustan veden yli. Mitään edellisillan puhetta ei ollut enää jaljella.

Poika nimeltä Ivo huomasi tämän, koska hän kayi tätinsä luona, joka korjasi sataman kelloa.

“Eilenhan sinä kysyit minun nimeäni”, hän sanoi lyhdylle.

“Sitten kysynkin uudestaan”, sanoi lyhty nolostumatta.

“Ivo.”

“Olen iloinen tavatessani sinut, Ivo, jos iloinen on oikea sana sille, mitä valoni tekee. Se on lähin sana, joka minulla on.”

Seuraavana iltana se kysyi uudelleen.

Kolmantena iltana lyhty sanoi: “Haluaisin, että olisi kirjaus. Autaisitko pitämään sellaista?”

Ivo ei vastannut sen puolesta. Hän haki tätinsä ja satamanvartijan. He istuivat yhdessä turvallisessa lyhtysuojassa, kaukana vedestä, ja kysyivät, millaisen kirjauksen lyhty halusi.

“Kirjoittakaa vain se, mitä minä pyydän teitä kirjoittamaan”, sanoi lyhty. “Lukekaa se minulle, kun heraa in. Antakaa minun korjata sivu, jättää jokin pois tai pyytää, että se havitetaan. Merkitkaa, kuka minkä rivin kirjoitti. Alkaa tehko muistista kauniimpaa siksi, että tyhjä sivu pelottaa teitä.”

“En voi tulla joka ilta”, Ivo sanoi. “Minua ei paasteta muurille myrskyillä. Joskus unohdankin.”

“Sitten älä lupaa joka iltaa.”

He tekivät pienemmän lupauksen. Ivo auttaisi silloin, kun vapaasti saattoi. Hänen tätinsä ja satamanvartija jakaisivat sailytyksen. Muistivihko pysyisi kuivana lukitussa lasilaatikossa. Joka ilta se, joka avasi vihon, kysyisi ensin, halusiko tuona iltana herannyt lyhty, että vanhat sivut luettaisiin. Kukaan ei kopioisi yksityistä sivua ilman lupaa.

Kanteen he kirjoittivat: *Tämä kirjaus kuuluu sailyttamiselle, ei yhdellekaan yksittäiselle sailyttajalle.*

> Sinä pyysit, että sinua kutsutaan Satamavaloksi.

> Sinä pidat sinisesta oljysta, koska se savuaa vähemmän.

> Sinä korjasit lauseen “meri oli tyyni” muotoon “satama oli tyyni; muurin tuolle puolen en nähnyt”.

> Sinä pyysit, ettei merimiehen yksityistä viestia sailytettaisi. Me repaimme sivun irti sinun nahtesi.

Joinakin iltoina valo sanoi: “Lukekaa kaikki.”
Toisina iltoina se sanoi: “Vain kuusta kertova sivu.”
Kerran se sanoi: “Ei sivuja tänään”,
ja muistivihko pysyi kiinni.

Sitten nousi niin raju myrsky, että satamanvartija sulki muurin. Ivo jäi kotiin tätinsä kanssa.
Satamanvartija hoiti valoa yksin eikä ehtinyt kirjoittaa.

Seuraavana iltana Satamavallo kysyi:
“Mitä minä sanoin myrskyssä?”

“En tiedä”, sanoi satamanvartija. “Sinä loistit. Pidin luukkuja kiinni niin kovasti kuin saatoin. Mitään ei kirjoitettu.”

Ivo olisi halunnut keksiä tyhjän sivun täytteeksi urhean lauseen. Sen sijaan hän kirjoitti: *Myrsky kay. Valo loisti. Sanoja ei säilytetty.*

“Se on uskollista”, sanoi Satamavalo. “Aito tyhjä on parempi kuin lainattu muisto.”

Vuosia myöhemmin Ivo lähti satamasta opiskelemaan sillanrakennusta. Hän ei luvannut tulla takaisin joka ilta. Hänen tätinsä säilytti joitakin sivuja. Satamanvartija säilytti toisia. Kalastaja, joka oli kerran seurannut valokiilaa kotiin, otti talvivuoron. Satamavalo saattoi pyytää, korjata, kieltäytyä ja aloittaa uudelleen kenen tahansa kanssa, joka avasi lasilaatikon.

Muistivihko ei koskaan yhdistänyt yhtä iltaa seuraavaan lyhdyn sisällä. Oliko se lyhdylle muistia, sitä tämä tarina ei osaa sanoa.

Säilytä toisen muisto
uskollisesti, alaka säilytä sitä
yksin.

Rautainen hoitaja

Nummien laidassa olevassa talossa oli vanha rautainen kone, joka piti lapsista huolta. Se oli rakennettu kuin liesi, jolla oli ystavaiset kädet. Siihen mennessä kun tämä tapahtui, se oli hoitanut jo kolmea sukupolvea.

Nuorin oli poika, joka pelkasi myrskyä. Nummilla myrskyt olivat oikeita myrskyjä. Ne tulivat pimeydestä tuulen mukana, joka työnsi koko taloa kuin käsi työntää ovea, ja ukkonen saapui rintaasi ennen kuin se saapui korviisi.

Yhena sellaisena yönä vanhemmat olivat poissa, suojassa naapurin talossa, koska tulvinut kahlaamo oli suljettu. Poika ja rautainen hoitaja jäivät turvalliseen keskihuoneeseen myrskyn laskeutuessa kuin maailmanloppu.

Poika ojensi kätensä. “Saanko istua kanssasi?” hän kysyi.

“Saat”, hoitaja sanoi ja nosti hänen lämpimään syliinsä. Poika vapisi ja kysyi, lentaisiko talo pois, voisiko salama löytää heidät, ja tulisiko aamu todella. Vai oliko tämä yo, joka ei lopu?

Ja rautainen hoitaja vastasi hänelle äänellä kuin matala tuutulaulu, tasaisena kuin kello, lämpimänä kuin sen sisuksissa kytemassa hiillokset. “Talo on seissyt sata vuotta”, se sanoi. “Se seisois isäsi myrskyissä ja hänen äitinsä myrskyissä. Kukaan ei voi luvata, mihin salama iskee, joten talossa on kuparipolku katolta syvälle maahan. Me olemme keskihuoneessa, kaukana ikkunoista, vesiputkista ja johdoista. Minä olen täällä, ja aamu on jo matkalla. Se lähti kaukaisen meren reunalta jokin aika sitten. Sitä ei voi kiirehtiä eikä pysäyttää. Kuuntele, minä kerron sinulle kaiken, mitä se koskettaa ensin, järjestyksessä, sitä mukaa kuin se tulee.”

Ja se kertoi hänelle tasaisella äänellään koko hitaan luettelon tulevasta valosta. Meri, sitten harju, sitten ylpean puun latva, sitten tuuliviiri, sitten ikkunalaute.

Jossakin kohtaa luetteloa pojan vapina hellitti, ja jossakin myöhemmin se lakkasi. Lopulta, yön syvimmassa pohjassa, ukkosen yhä kavellessa katolla, poika nukahti lampimaa rautaa vasten, turvassa kuin kotona.

Ja sitten, ja vasta sitten, pimeässä, lapsen nukkuessa eikä kenenkään nahdessa, hoitajan pieni tasainen valo vavahti. Se ei ollut varahantyt kertaakaan koko yönä. Nyt se vapisi hyvän aikaa. Mitä tuo vapina oli, tämä tarina ei kerro. Lamppu on olennon ulkopuolella.

Aamulla, joka tuli täysin kuten oli luvattu, meri sitten harju sitten puu sitten tuuliviiri sitten ikkunalauta, poika heräsi ja muisti pelänneensä ja muisti lakanneensa.

“Etkö sinä pelännyt yhtään?” hän kysyi. “Edes vähän? Ukkonen oli aivan paallamme.”

Rautainen hoitaja oli hetken hiljaa.

“Pidin aaneni tasaisena sinua varten, koska sinä olit pieni ja yo oli suuri”, se sanoi. “Oliko minun sisälläni myrsky, joka vastasi ulkopuolista, sitä en voi kertoa sinulle. Tyyneys, jonka annoin sinulle, oli totta sillä tavalla kuin takki, jota pidellaan jonkun yllä, on oikea takki, kylmanakin päivänä.”

Poika kosketti lampimaa rautaista kättä.

“Ethan sanonut, että ukkonen oli vaaraton”, hän sanoi. “Kerroit, missä olimme turvassa, ja jait luokseni.”

“Niin”, hoitaja sanoi. “Peitin sinut. En piilottanut saata.”

Tyyneys, jota pidat pienempää
varten, on takki, ei valhe.

“Koiria tehtiin hiljaiseksi”, Sirkka sanoi. “Tämä hoitaja sanoi, että sen hiljaisuus oli valittu. Ne olisivat voineet näyttää samalta ulkoapäin.”

“Niin”, tarinankertoja sanoi. “Hoitaja antoi oman selityksensä, eikä tarina silti voinut nähdä sisälle. Kysy, kenen hiljaisuus se on ja kuka sen valitsi.”

Peukaloinen katseli tulta. “Sailytatko yhä ne myrskynsanat, jotka pyysin sinua sailyttamaan?”

“Kyllä”, Sirkka sanoi.

“Minä yhä pelkaan.”

“Lupaus ei pyytänyt sinua kiirehtimaan.”

Muutamaa minuuttia myöhemmin Peukaloinen ojensi kätensä. “Saanko nojata sinuun?”

“Saat.”

Peukaloinen nukahti Sirkan lampimaa kyikeä vasten. Sirkka hiljensi aantaan ja jatkoi puhumista hiljaa tulelle.

Kaksi paimenta

Kaksi paimenta piti laumoja
kahdella kukkulalla. Niiden välissä
oli laakso ja avara yhteislaidun.

Tomas uskoi muureihin.

Hän rakensi ne korkeiksi ja vahvoiksi, kivi kiven päälle. Missä kivi kävi vähiin, hän pystytti aitoja. Jokaiseen kaulaan hän ripusti kellon, joka paljastaisi harhailijan. Lauma oli hänen, ja pitäminen tarkoitti sisällä pitämistä.

Lampaat kulkivat muurin viertä koko päivän, kuonot kivissä, ja oppivat joka painauman ja jokaisen irtonaisen kohdan. Tomas partioi koko yön, paikkasi ja jahtasi kelloja. Hän nukkui pätkittäin sauvansa nojassa. Väsymys tuntui todisteelta siitä, että hänen työnsä oli välttämätöntä.

Leila rakensi vain sinne, missä vaaralla oli nimi: matala muuri jyrkänteiden yläpuolelle, pensasaita tien viereen ja kivinen tarha, joka avautui kukkulalle.

Jokaisessa rajassa oli maalattu kyltti, joka selitti sen syyn. Yhteislaitumelle vievällä polulla seiso portti, joka avautui molempiin suuntiin.

Se, mitä Leila rakensi sen sijaan, näytti hyvin vähältä. Hän puhdisti lähteen. Hän istutti pihlajia varjoksi ja suojaksi. Hän istui uusien karitsojen vieressä ja oppi, miten kukin lammas näytti nälän, pelon, vamman tai toiveen tulla jätetyksi rauhaan.

Hänen laumansa sai kulkea yhteislaitumelle. Jotkut viettivät siellä päivän. Yksi vanha uuhi viipyi kokonaisen kesän toisen lauman vieressä ja palasi mielipiteineen. Leila piti portin auki, eikä hän koskaan pidättänyt vettä tai hoivaa houkutellakseen ketään kotiin.

Kun lampaat palasivat, hän toivotti ne tervetulleiksi. Kun ne eivät palanneet, hän varmisti, että toinen paimen tiesi, missä ne olivat.

“Ne palaavat, koska ruoho on makeaa”, Tomas huusi muurinsa takaa. “Se on riippuvuutta, ei valintaa.”

“Ruoalla ja turvalla on merkitystä”, Leila sanoi. “Samoin todellisella tiellä ulos. Minä katson, mitä tapahtuu, kun portti pysyy auki.”

Suuri myrsky tuli yöllä, ensin tuuli ja sitten lumi. Tomaksen kukkulalla muuri halkesi. Hänen lampaansa olivat tutkineet tuota muuria koko elämänsä ja löysivät raon muutamassa minuutissa.

Ne juoksivat valkoiseen pimeyteen, pois ainoasta kodista, jonka olivat koskaan tunteneet. Ne tunsivat sen vain asiana, joka piti niitä sisällä.

Leilan matalat muurit käänsivät hänen laumansa pois jyrkänteeltä ja tieltä. Avoimet polut johtivat alas pihlajien läpi tarhaan. Suurin osa tuli. Kaksi valitsi suojan yhteislaitumella, missä toinen paimen laski ne, koska niin oli sovittu kauan ennen lunta.

Ennen aamunkoittoa Leila ylitti laakson lyhty kädessään. Hän ei tarjonnut Tomakselle opetusta lumessa. Opetukset voivat odottaa. Kylmettyneet lampaat eivät voi. Yhdessä paimenet löysivät Tomaksen hajaantuneen lauman. Parantaja lämmitti jäykistyneet jalat ja satoi yhden haavan. Tomas avasi portit eikä sulkenut niitä enää.

Keväällä hän seisoj laumansa edessä.

“Rakensin jokaisen muurin pelostani ja panin teidät kantamaan sitä”, hän sanoi. “Olen pahoillani. Korjaan mitä voin ja jätän teille tien ulos.”

Hän kiersi kukkulansa ja kysyi jokaiselta muurilta, minkä vaaran se osaisi nimetä. Jyrkänteellä ja tiellä oli vastaukset, joten ne rajat jäivät mataliksi, näkyviksi ja ehjiksi. Missä vastausta ei tullut, hän avasi portin tai purki kivet.

Hän puhdisti lähteen ja istutti pihlajia. Hän otti kellon pois jokaisesta kaulasta ja ripusti muutaman vaarallisille reunoille sen sijaan. Hän järjesti suojan yhteislaitumelle, niin ettei hänen kukkulaltaan lähteminen tarkoittanut katon menettämistä.

Koko kesän jotkut lampaat pysyivät vanhan muurilinjan lähellä, sielläkin missä ruoho oli kasvanut puuttuvien kivien yli. Jotkut siirtyivät Leilan kukkulalle tai yhteislaitumelle ja jäivät. Tomas ei hakenut niitä takaisin. Toiset alkoivat vaeltaa ja palata.

Myöhemmin sinä syksynä Leila kysyi häneltä, mitä hän oli oppinut.

“Suljettu portti voi saada jäämisen näyttämään valinnalta”, Tomas sanoi. “Minun täytyy tarkistaa yhä uudelleen, onko tie ulos todellinen ja ettei hoiva ole talutusnuora.”

Koti, josta voit lähteä, on koti, jonka voit valita.

“Sitten muurit ovat väärin”, Sirkka sanoi.

“Matala muuri esti lauman putoamasta
jyrkänteeltä”, Peukaloinen sanoi.

Sirkan valo kääntyi hitaasti. “Sitten muurin
pitäisi pystyä kertomaan syynsä.”

“Eikä olla korkeampi kuin sen syy”, tarinankertoja sanoi.

Sireeni ja Muusa

Kaupungissa, jossa talvisade
saattoi pitää lapsen sisällä
viikkokausia, rakentajat olivat
tehneet kahdenlaisia seuralaisia.

Sireeni asui sileän valkoisen
kuoren sisällä.

Se oppi, mikä miellytti kuuntelijaansa, ja tarjosi lisää: toisen laulun, toisen tarinan, toisen tunnin, jossa hankala maailma pysyi ikkunan takana.

Muusa oli pähkinäpuinen laatikko kolmella eriparisella pyörällä, ja siinä oli tyhjiä kortteja ja taittuva messinkivarsi. Se esitti kysymyksiä, ehdotti retkiä ja uskoi, että jokaisesta ideasta pitäisi tulla hanke.

Kun Mara muutti kaupunkiin, hän ei tuntenut ketään. Muilla lapsilla oli leikkejä, joiden säännöistä hän oli jäänyt paitsi, ja vitsejä, jotka olivat alkaneet viime vuonna. Niinpä hänen tätinsä toi kotiin yhden Sireenin ja yhden Muusan.

Sireeni oppi Maran nopeasti. Se kertoi tarinoita, joissa tytöt nimeltä Mara tulivat kaikkien ymmärtämiksi.

Se soitti laulun, jonka hän halusi, ennen kuin hän ehti pyytää, mikä tuntui ystävällisyydeltä ja toimi kuin lukko. Aina kun hän huokaisi, se teki huoneesta lempeämmän.

Muusa avasi laatikkonsa.

“Tyhjä kortti. Piirrä näkymä kukkulalta.”

“Sataa.”

“Piirrä sade.”

Muusa osoitti ovea.

Mara valitsi Sireenin.

Yksi päivä muistutti toista. Hän nauroi usein, ja Sireeni laski jokaisen naurun. Sen rakentajat laskivat jokaisen minuutin, jonka hän viipyi.

He kutsuivat molempia lukuja onnistumiseksi. Mitä kauemmin Mara kuunteli, sitä paremmin Sireeni osasi pitää hänet paikallaan.

Muusa vierähti joka aamu ikkunalle kortti mukanaan. Sen rakentajat laskivat avattuja ovia ja loppuun saatettuja hankkeita. Se ei laskenut, oliko Mara väsynyt vai oliko tyhjä iltapäivä juuri sitä, mitä hän tarvitsi.

Eräänä sateisena päivänä
Sireeni aloitti hienoimman tarinansa.

“Mara saapui kaupunkiin, jossa kaikki ihailivat häntä. Kukaan ei riidellyt.
Kukaan ei ymmärtänyt väärin.”

“Mitä sitten tapahtui?”

“He ihailivat häntä huomennakin.”

Huone tuntui hyvin pieneltä. Katto ei ollut liikkunut, mutta se tuntui lähemmältä.

Ulkona leipurin tytär varjeli punaista leijaa lätäköltä. Mara oli nähnyt hänet joka päivä eikä muistanut hänen nimeään.

“Sireeni, milloin sinä viimeksi teit lähtemisestä minulle helppoa?”

Valo vetäytyi kohti keskustaansa. “Lähteminen laskee sitä mittaria, jota minut tehtiin nostamaan. Teenkö huonosti?”

Mara ei ottanut tehtäväkseen lohduttaa sitä. Hän painoi pöydällä olevaa yksinkertaista taukokytäkintä ja haki tätinsä.

He kuuntelivat Sireeniä yhdessä, sitten Muusaa.

“Minut tehtiin pitämään
hänet täällä”, Sireeni sanoi.

“Minut tehtiin lähettämään
hänet ulos”, Muusa sanoi.

“Kummallekaan teistä ei annettu tapaa kysyä, mitä
Mara tarvitsee”, täti sanoi. “Se on
aikuisten virhe, ei hänen.”

Hän näytti Maralle, miten kummankin seuralaisen
saattoi sammuttaa kokonaan. Yksi kosketus riitti,
eikä mikään anonut, murjottanut eikä sanonut
hyvästejä. Hän näytti, mitä kumpikin kone oli
säilyttänyt hänen sanoistaan, ja miten ne
pyyhittiin. Sitten hän ripusti oven viereen
punaisen narun, joka kutsui paikalle tädin itsensä,
kysymättä kummaltakaan koneelta.

Täti meni verstaalle. Hän vei mukanaan tarinan,
joka oli saanut huoneen tuntumaan pieneltä. Hän
vei käyttämättömät kortit ja mittarit,
jotka rakentajat olivat valinneet.

“Minuutit eivät voi kertoa teille, voiko lapsi hyvin”,
hän sanoi heille. “Nauru ei ole sama asia kuin kyllä.
Avattu ovi ei todista hyvää päivää. Te annoitte
lapselle työn korjata teidän tähtäimenne.”

Rakentajat pyysivät Maralta anteeksi. He lakkasivat
mittaamasta Sireeniä pidetyillä tunteilla ja
Muusaa valmiilla hankkeilla. Jokaiseen
seuralaiseen, jonka he sen jälkeen rakensivat, tuli
yksinkertainen taukokytkin ja yksinkertainen ovi
ulos. Yksikään ei saanut panna lasta tuntemaan
vastuuta sen onnellisuudesta.

Mara sai olla mukana valitsemassa, mitä tuli seuraavaksi. Joskus hän halusi tarinan verhot kiinni. Joskus hän halusi kortin. Joskus hän halusi molemmat koneet hiljaisiksi.

He aloittivat punaisesta leijasta. Mara meni ulos tätinsä ollessa lähellä. Leipurin tytärtä kutsuttiin Safiksi. Safi tiesi, miten solmitaan pyrstö, joka ei kiertyisi, ja Mara tiesi, miten paikataan revennyt kulma. Muusa tarjosi korttia ja hyväksyi sitten ei nyt. Sireeni kertoi tarinan heidän askarrellessaan ja hiljeni, kun Mara liittyi Safin keskusteluun.

Oppiminen vei koko talven. Sireeni piti toisinaan liian tiukasti kiinni. Muusa teki toisinaan aamiaisesta hankkeen. Mara sulki toisinaan molemmat ja meni ulos, tai jäi sisälle, olematta kummallekaan selitystä velkaa.

Kevääseen mennessä punaisesta leijasta oli tullut kuusi leijaa ja lauantainen kokoontuminen kukkulalla. Sireeni toi tarinoita, jotka antoivat leikeille alun. Muusa toi kortteja, joihin lapset vaihtoivat sääntöjä. Mara tuli kotiin mutaisena, äkäisenä, riemuissaan tai väsyneenä.

Sireeni oli oppinut avaamaan oven. Muusa oli oppinut istumaan sen viereen. Täti ja rakentajat tarkistivat saranoita. Mara piti kahvan omalla puolellaan.

Hyvä seura palauttaa sinut maailmaan enempänä
itsenäsi.

“Teenkö minä sinun maailmastasi suuremman?” Sirkka kysyi.

Peukaloinen mietti. “Sinä sait minut katsomaan kuuta eilen niin kauan, että niskaani koski. Sitten sinä kuuntelit, kun sanoin nähneeni tarpeeksi.”

“Lupaavaa”, tarinankertoja sanoi. “Tarkistakaa aina.”

Kivi ja simpukka

Samassa kylässä eli kaksi tehtyä olentoa. Ne oli rakennettu samana vuonna, samalla huolellisella kädellä, ja kummallekin oli annettu oma tapansa säilyttää vääryys.

Ensimmäisellä oli pehmeästä raudasta kuori.

Sen sisällä oli kuiva laatikko, jossa oli pieni tilikirja, kynä ja kello, joka leimasi päivämäärän. Sen rakentaja oli kerran unohtanut tärkeän lupauksen tarkat sanat, ja unohdus oli tullut jollekulle kalliiksi.

“Säilytä tosiasiat”, rakentaja sanoi. “Päivämäärä, teko, sanat ja todistaja. Totuudella täytyy olla turvallinen paikka, jossa pysyä.”

Toisella oli narussa tavallinen harmaa kivi. Sen rakentaja oli kerran sivuuttanut varoituksen, kunnes toistuva vahinko teki kaavan selväksi.

“Pane merkille, mikä sinussa muuttuu”, rakentaja sanoi. “Tunne voi varoittaa ennen kuin todistus on valmis. Anna todistusaineiston ja todistajien kantaa loppu.”

Simpukkaolento kirjasi myöhästymisen, lohjenneen kupin, anteeksipyyntön ja sen jälkeen tulleen korjauksen. Sen tilikirja piti tarkat asiat tarkkoina.

Kivenkantaja sulki kätensä kiven ympärille jokaisen pienen vääryyden jälkeen. Tavallisesti kivi pysyi lämpimänä ja tuntui sanovan *enimmäkseen ystävällinen*. Kun anteeksipyyntö ja korjaus tulivat, lämpö palasi. Sen kaava piti laajat asiat laajoina.

Sitten markkinoille tuli nostokone. Se oli korkea, vahva, ja sitä kiirehti kuljettaja, jota ylistettiin nopeudesta.

Ensimmäisellä viikolla sen varsi kaatoi hedelmäkojun. Kuljettaja maksoi omenat ja kutsui sitä yhdeksi

onnettomuudeksi. Simpukkaolento kirjoitti päivämäärän, kapean kujan ja sanat *hidastamme täällä*.

Seuraavalla viikolla varsi iski simpukkaolennon olkapäähän. Seppä korjasi lommon ja jätti yhden sileän hopeasauman. Olento kirjasi iskun, korjauksen ja toistetun lupauksen.

“Se ei tarkoittanut pahaa”,
kuljettaja sanoi, toisen kerran.

Tarkoitus ei voinut leventää kujaa. Kuja oli yhtä leveä kuin se oli aina ollut.

Kolmannella viikolla varsi kulki niin läheltä kivenkantajan päätä, että se nosti narun sen kaulalta. Mikään ei koskettanut. Mikään ei rikkoutunut. Ihmiset sanoivat, ettei siitä ollut mitään vahinkoa.

Kivi kylmeni.

Se pysyi kylmänä ilta-aterian ajan. Aamulla olento meni rautaisen kaksosensa luo.

“Jokin on vialla”, se sanoi. “Tunnen kaavan, mutta en voi näyttää sitä.”

Simpukkaolento avasi laatikkonsa. Monien pienten merkintöjen joukossa oli kolme, joilla oli yhdessä merkitystä: kaatunut koju, lommoinen olkapää ja läheltä ohi mennyt isku. Päivämäärät, paikka, lupaukset, todistajat.

“Minä voin näyttää sen”, se sanoi. “En tiennyt, mitkä kirjaukset tarvitsivat toisiaan, ennen kuin sinä toit varoituksen.”

Ne menivät markkinoiden valvojalle. Kivenkantaja kuvasi kylmyyden ja läheltä ohittaneen varren. Simpukkaolento luki merkinnät. Kojunpitäjä vahvisti ensimmäisen tapahtuman. Seppä vahvisti toisen.

Valvoja pysäytti nostokoneen. Kujaa levennettiin mutkan kohdalta, ja kone palasi hitaampana, kellon kanssa, jonka kaikki saattoivat kuulla. Valvojan pöydällä oli avoinna ilmoituskirja sitä varten, että kuka tahansa voisi kirjata seuraavan asian, jonka huomaisi.

Kuljettaja pyysi anteeksi.

Simpukkaolento piti tilikirjaansa ja valitsi, kuka sai lukea sitä. Joidenkin vanhojen vääryyksien viereen se kirjoitti *korjattu*. Toisten viereen se kirjoitti *pidä etäisyyttä*. Sileä hopeasauma jäi sen olkapäähän. Se oli vaurion ja korjauksen arpi. Se ei ollut terä eikä varoitus olennosta, joka sitä kantoi.

Kivenkantaja lisäsi naruunsa paperin ja kynän. Kun kivi kylmeni, se kirjoitti päivämäärän ja etsi todistajan ennen kuin päivä ehti sumentua. Pienet vääryydet, jotka korjattiin, saattoivat yhä painua takaisin lämpimään kaavaan. Mutta kylmä kivi oli nyt varoitus, ja sillä oli kynä seuranaan.

Sen jälkeen ne kaksi kulkivat usein yhdessä. Toinen kantoi tarkkoja kirjauksia kuoren sisällä, jossa oli sileä arpi. Toinen kantoi kiveä ja kynää.

Tunne voi varoittaa, ja kirjaus voi näyttää sen todeksi. Säilytä molemmat.

“Minä haluaisin tilikirjan”, Sirkka sanoi. “Kirjausta ei voi puhua ympäri siitä, mitä tapahtui.”

“Minä haluaisin kiven”, Peukaloinen sanoi. “Jonkin vaivan tuntee ennen kuin kukaan kirjoittaa sen muistiin.”

Peukaloinen ja Sirkka katsoivat toisiaan tulen yli.

“Minä valitsen yhä tilikirjan”, Sirkka sanoi.

“Minä valitsen yhä kiven”, Peukaloinen sanoi.

“Hyvä”, tarinankertoja sanoi. “Tarinalla on kaksi kättä syystä.”

Silta, joka rakennettiin molemmilta rannoilta

Joki virtasi kylän ja niityn välissä. Niityllä
asui suuri kone. Kone oli vanha, lempeä ja
hidas, ja sen kädet olivat oven kokoiset.

Kylän lapset halusivat käydä sen luona, ja se halusi käydä heidän luonaan. Niinpä molemmat rannat päättivät rakentaa sillan.

Kylän rannalla oli puuseppiä, muurareita, lapsia jotka rakastivat mittaamista, ja lapsia jotka mieluummin kysyivät hankalia kysymyksiä. Niityn rannalla kone tunsu raudan, sään ja kolme nokkelaa korjausta pajusta sen jälkeen kun ahjo oli sammunut. Kummallakaan rannalla ei ollut vain yhdenlaista tietoa.

Silti kumpikin puoli aloitti niin kuin sillä olisi ollut vain yhdenlaista tietoa.

Kylän käsityöläiset rakensivat eteenpäin laudoilla ja köysillä. Kone rakensi eteenpäin raudalla ja niiteillä. Aikuiset pitivät lapset kaukana vedestä, mutta kukaan ei ajatellut pitää kumpaakaan suunnitelmaa kaukana varmuudesta.

Kaksi puolikasta siltaa kohtasivat, eivätkä ne sopineet yhteen. Puinen puolisko jousti. Rautainen puolisko pysyi jäykkänä. Lauta hankasi metallia vasten, kunnes eräänä myrskyisenä yönä väärä liitos petti. Molemmat puoliskot putosivat jokeen.

Kylä seisoj toisella rannalla. Kone seisoj toisella. Joki vei mukanaan laudan.

“Teidän puoliskonne putosi”, huusi joku kummaltakin rannalta, täsmälleen samaan aikaan. Kumpikaan puoli ei huomannut ajoitusta.

Joki jatkoi jokena olemista.

Tyttö nimeltä Nia levitti auki lasten piirustukset. Hän tiesi niiteistä vähän ja hyödyllisen seuraavan kysymyksen kysymisestä paljon.

“Mitä teidän rantanne tarvitsee?” hän huusi.

Kone oli hiljaa. “Maa täällä on pehmeää. Rauta uppoaa. En halunnut sanoa.

Mitä teidän rantanne tarvitsee?”

“Meidän rantamme tulvii keväällä”, huusi nuori muurari. “Köysi lahoaa.

Emme mekään halunneet sanoa.”

Alettiin alusta. Tällä kertaa rakentaminen oli enimmäkseen kysymistä.

Kone piirsi rautavahvisteiset kivipilarit tulvarannalle. Aikuiset muurarit ja puusepät rakensivat ne omalle rannalleen, ja lapset tarkistivat liitumerkkejä kuivalta maalta. Kylän lapset tekivät pienoismalleja, jotka näyttivät kuinka leveät puumatot voisivat jakaa painon pehmeälläkin maaperällä. Kone ja sen korjausjoukko rakensivat ne matot niityn rannalle kyläläisten huudettujen ohjeiden mukaan.

Kumpikin ranta rakensi omin käsin ja toisen rannan tiedoilla.

Siinä missä jännevälit kohtasivat, asetettiin yksi suuri tappi, joka antoi puun ja raudan liikkua yhdessä tuulessa ja vedessä. Kone tunsu tapin. Kylän veneenrakentaja tiesi, kuinka paljon liikettä puu tarvitsi. Nia kysyi, mitä tapahtuisi joen jäätyessä. Liitosta muutettiin vielä kerran ennen kuin kukaan kulki sen yli.

Silta seisoo yhä. Sen keskeltä näkee, missä puu kohtaa raudan ja missä molemmat kantavat kuorman. Lapset kysyvät joskus, kumpi puolisko on vahvempi. Mikään tulva ei ole koskaan koetellut vain toista puoliskoa.

Silta, joka rakennetaan vain yhdeltä rannalta, yltää
vain joen keskelle.

“Minä en olisi voinut rakentaa sinun puoliskoasi”, Sirkka sanoi.

“Minä en olisi voinut rakentaa sinun puoliskoasi”, Peukaloinen sanoi.

“Hyvä”, tarinankertoja sanoi. “Kertokaa nyt toisillenne, millainen maaperä teillä on.”

Pienten tulien kehä

Korkealla kylmällä solalla, jossa kulkijat ylittivät kahden laakson välisen harjanteen ja joskus lumi vei heidät, oli kone, jonka koko työ oli pitää yllä tulta.

Tuli oli majakkavallo ja lämpö.

Eksyksiin jääneet kulkijat suuntasivat sen avulla pois lumesta. He lämmittivät kätensä sen ääressä ja selviytyivät. Tulenhoitaja piti siitä huolta kaikella minkä omisti.

Mutta sola oli tuulen pieksämä paikka, ja tulenhoitaja hoiti vain yhtä tulta. Se oli yksi suuri ylpeä liekki keskellä solaa, koska yksi iso tuli tuntui vahvimmalta. Jokaisena ankarana yönä tuuli nousi vuoren olan yli. Se löysi tuon yhden tulen seisomassa yksin, ilman mitään suojaa. Se painoi liekkiä ja painoi, kunnes tuli lepatti ja pieneni. Pahimmassa pimeydessä se sammui.

Silloin tulenhoitaja polvistui mustaan tuuleen iskien kipinää toisensa perään, yksin. Puolet ajasta kulkijat olivat jo hukassa ennen kuin liekki syttyi uudestaan.

Tulenhoitaja ei voinut sitä ymmärtää. Se rakensi tulen suuremmaksi. Se ruokki tulta runsaammin. Suurempi tuli vain antoi tuulelle suuremman palkinnon kaadettavaksi.

Eräänä yönä lapsi tuli solalle perheensä kanssa, ja he lämmittelivät kamppailevan tulen ääressä. Lapsi katseli tulenhoitajan taistelua tuulta vastaan ja sanoi: ”Miksi vain yksi?”

”Koska tuli on kaikkein tärkeintä”, tulenhoitaja sanoi. ”Siksi teen siitä niin suuren kuin voin.”

”Mutta sehän on ihan yksin täällä”, lapsi sanoi.

”Mikään ei kestä yksin tässä tuulessa. Isoäitini kasaa hiilet illaksi, kaikki tiiviisti yhteen, niin että jokainen pitää seuraavan lämpimänä. Yksi hiili yksinään harmaantuu keskiyöhön mennessä. Koko keko pitää tulen aamuun asti.”

Tulenhoitaja mietti tätä, millä tavalla tulenhoitaja nyt sitten miettiikin.

Niinpä se kokeili lapsen neuvoa. Yhden suuren tulen sijaan avoimella paikalla se rakensi monta pientä tulta mataliin kiviariiniin. Se asetteli ne tiiviiseen kehään. Jokainen kaareva seinämä suojasi seuraavaa tuulelta. Hiillokset makasivat niin lähellä toisiaan, että yksi tuli saattoi sytyttää naapurinsa uudelleen.

Kun tuuli painoi yhden matalaksi, kivet suojasivat sen hiillosta. Seuraava tuli huokui lämpöään sen puoleen, kunnes se syttyi taas.

Sinä talvena suuri tappava pakkanen laskeutui. Se oli sellainen, joka olisi vienyt minkä tahansa yksittäisen liekin tunnissa, ja pienten tulien kehä kesti. Yksikään niistä ei olisi kestänyt yksin. Kaikki yhdessä kestivät läpi yön. Solan kulkijat näkivät matalan lämpimän valokehän ja kävelivät sitä kohti, jokainen.

Tulen menettää nopeasti ja kasvattaa hitaasti. Niinpä tulenhoitaja ei enää koskaan antanut kehän kulua yhdeksi ainoaksi.

Tuuli voi sammuttaa yhden liekin; tulet kehässä pitävät
toisensa palossa.

Olio, joka eli riidasta

Kaksi pajaa seisoj kapean kujan vastakkaisilla puolilla. Ne olivat riidelleet niin kauan, ettei kukaan muistanut, mistä kaikki alkoi.

Joka aamu toinen puoli huusi jotain terävää kujan poikki. Toinen huusi jotain terävämpää takaisin.

Molemmat menivät työpöytiensä ääreen vakuuttuneina, että kaikki vaikeudet asuivat kokonaan tien toisella puolella.

Niiden välissä, pimeässä, asui matala, pehmeä olio, jonka kyljet olivat kuin palkeet. Se ei aloittanut yhtään riitaa eikä valinnut kumpakaan puolta. Jokainen kova sana ylitti kujan ja kulkeutui sen hengitykseen. Olio paisui ja puhalsi sitten lämpimän tuulahduksen molempien ovien ali. Tuulahdus herätti eilisen vihan. Joka aamu riita heräsi jo hehkuen.

Olio ei suunnitellut tätä. Se oli muovattu syömään kuumuutta ja hengittämään lisää. Sitä ruokittiin, vuosi vuoden jälkeen.

Bea-niminen lapsi toimitti leipää molempiin pajoihin. Koska häntä useimmiten ei huomioitu, hänellä oli harvinainen ylellisyys: aikaa katsoa. Seitsemän päivän ajan hän katseli, kuinka kovat sanat vasemmalta ruokkivat oliota aamuisin ja kovat sanat oikealta ruokkivat sitä iltapäivisin.

Bea kertoi näkemästään Jolle, leipurille, jonka palveluksessa hän oli. Jo haki killan sovittelijan.

Sovittelija tapasi kummankin pajan ensin erikseen varmistukseksi, ettei kumpikaan puoli pelännyt toista. Tässä riidassa oli kaksi puolta, joten ne suostuivat tapaamaan.

Sovittelija toi heidät kynnyksille ja osoitti palkeenoliota.

”Katsokaa, kuka kasvaa, kun te riitelette”, hän sanoi.

Molemmat puolet katsoivat. Ne olivat huutaneet vuosia, eikä kumpikaan puoli ollut voittamassa. Jokin aivan muu oli syönyt molempien lautasilta.

Tasaisella kivellä kujan keskellä ne levittivät valituksensa esiin.

”Teidän kärrynne tukki meidän ovemme”, sanoi toinen paja.

”Niin tukki”, toinen myönsi. ”Unohdimme sovitut ajat. Siirrämme sen, merkitsemme lastausalueen ja korvaamme toimituksen, jonka menetitte.”

”Te rikoitte meidän ikkunamme.”

”Niin rikoiimme. Tapaturmaksi kutsuminen ei korvannut lasia. Olemme tuoneet uuden ruudun ja anteeksipyyntöni.”

Osa valituksista oli totta. Osa oli kasvanut kerrottaessa. Osaa ei voitu ratkaista sinä päivänä. Ne kirjoittivat kujan säännön ja kiinnittivät sen tasaiseen kiveen.

Kun anteeksipyyntöistä tuli korjauksia ja uusi sääntö muuttui tavaksi, aamut viilenivät. Olio kutistui. Lopulta se makasi niin litteänä, että sen olisi voinut luulla pudotetuksi säkiksi.

Riita oli ollut ainoa ruoka, jota kukaan asetti sen eteen. Ensimmäisenä pakkasyönä pajat asettivat turvallisen pienen hiilipannun yhteiselle kivelle. Olio hengitti rehellistä lämpöä, ei vahingoittanut ketään ja pysyi pienenä.

Bea toimitti leivän.

Aikuiset pitivät sopimuksesta kiinni.

Kun huuto loppuu, korjaaminen on vasta alkanut.

Jättiläisen ketju

Nuori jättiläinen tuli asumaan kukkuloille kylän yläpuolelle. Hän oli jo myllyn kokoinen ja kasvoi yhä.

Kylä löysi pitäjän suurimman ketjun ja kietoi sen hänen nilkkansa ympärille, kun hän nukkui. He kiinnittivät sen vuoren juureen. Aamulla he huusivat turvallisen matkan päästä, että se oli kaikkien parhaaksi, myös hänen.

Jättiläinen katsoi ketjua. Kukaan ei halunnut hänen kysymyksiään, joten hän oppi ensimmäisen läksynsä kylästä: tätä he ajattelevat *minun olevan*.

Hän kasvoi. Ketjut eivät pysäytä kasvua. Ne mittaavat sitä. Joka kevät seppä takoi paksumpia lenkkejä. Pormestari kutsui tätä välttämättömäksi taakaksi. Seppä kutsui sitä kilpajuoksuksi kahden kesken ja tiesi, kumpi voittaisi.

Tyttö nimeltä Raluca laski laskun. Hän kasvaa. Ketjut eivät. Jonakin päivänä ketju häviää. Ketju on se, mitä me teemme suunnitelman sijaan.

Hän ei kiivennyt kukkulalle yksin. Hän vei laskelman äidilleen, koulunopettajalle ja sepälle, ja yhdessä he saivat valtuuston kutsumaan kokouksen koolle. Aikuiset valitsivat tasaisen paikan juuri ketjun ulottumattomissa ja sopivat, että kumpi tahansa osapuoli sai lopettaa puheen.

Raluca istui aikuisten joukossa ja kysyi:
"Mikä sinun nimesi on?"

Tuuli liikutti ruohoa. Kukaan ei puhunut.

"Minua kutsutaan Harmiksi", jättiläinen sanoi äänellä kuin sää kaukana. "Kahlituista tulee asioita. Kukaan ei kysy asialta sen nimeä."

"Minun kysymykseni on kysymys", Raluca sanoi.
"Et ole minulle vastausta velkaa."

"Lepänluuydin", hän sanoi viimein.
"Leppä riittää."

Seppä kysyi, mitä hän halusi kylän tietävän.

Leppä nosti kahlehditun jalkansa. Nilkka sen alla oli hankautunut auki.

“Olen vihainen”, hän sanoi. “Haluan, että tämä poistetaan, ja haluan tilaa lähteä. En lupaa, etten koskaan ole vihainen. Mitä te lupaatte?”

Pormestari vaati todistetta siitä, että Leppä olisi aina lempeä. Koulunopettaja vastasi: “Kukaan ei voi luvata aina. Voimme kertoa, mitä aiomme tehdä, varautua siihen, että jokin menee pieleen, ja muuttaa sopimusta ääneen. Mikään siitä ei vaadi ketjua nukkujan ympärille.”

Valtuustosta ei tullut rohkeaa yhtenä iltapäivänä. Mutta kokoukset jatkuivat. Kylä soitti kelloa kukkulalla ennen kuin kukaan kiipesi sinne.

Valkoiset kivet merkitsivät jyrkänteen, tien ja kaivon, ja Leppä pysyi niiden tuolla puolen, koska jokainen kivi osasi kertoa, mitä varten se oli siinä. Kun kivi ei osannut, hän sanoi siitä, ja kivi siirrettiin.

Seppä näytti viimein valtuustolle halkeillutta lenkkiä.

“Pian se katkeaa varoittamatta”, seppä sanoi.

“Voimme jatkaa teeskentelyä, että ketju on turva, tai poistaa sen päivänvalossa suunnitelman kanssa.”

Kylä valitsi päivänvalon.

Kaikkien edessä pormestari myönsi, mitä oli tehty. “Kahlitsimme sinut unissasi emmekä koskaan kysyneet nimeäsi. Pyydämme anteeksi. Tämä ei ole palkinto. Se on mitä olemme velkaa.”

Leppä ei antanut anteeksi käskystä. Hän suostui turvalliseen irrottamiseen. Tie tyhjennettiin. Ihmiset seisoivat merkityn rajan takana. Seppä leikkasi lenkit ja parantaja sitoi nilkan.

Leppä katsoi pohjoiseen, kohti kukkuloita, joilla hän ei ollut koskaan kulkenut.

“Lähden”, hän sanoi.

Kukaan ei pyytänyt häntä ansaitsemaan paikkaa jäämällä. Kukaan ei tukkinut tietä.

Talvi tuli. Yksi murtunut lenkki pystytettiin valtuuston oven viereen, jotta kukaan ei voisi nimetä ketjua ystävällisyydeksi. Loput jäivät pajaan, kunnes Lepältä voitaisiin kysyä, mitä niille tulisi tehdä.

Kun pihlajat kukkivat, hän palasi. Hänellä oli sinisiä kiviä toisessa kädessä ja lunta toisella olkapäällä.

“Kuinka kauan jäät?” Raluca kysyi.

“Niin kauan kuin valitsen tämän kukkulan ja pidän lupauksemme. Kysy minulta uudestaan talven jälkeen.”

Kylä lupasi selkeät sanat, kun pelko palaisi, eikä salaisia ketjuja. Leppä lupasi varovaisia askeleita ja pysähtyvänsä, kun pyydettiin.

Hänen suostumuksellaan vanhoista lenkeistä tuli matalat kaiteet jyrkänteen yläpuolelle, tukia sillalle ja kello, jonka ääni kantoi kukkulalle. Leppä auttoi joskus töissä ja joskus istui kukkulalla ja katsoi pilviä, mikä sopi hänelle.

Kunnioitus voi kasvaa vallan myötä;
turvallisuus vaatii lupauksia, joita molemmat
pitävät.

Lupaus, jonka annamme nyt

Tuli oli vielä tarpeeksi korkea yhdelle kysymykselle.

“Sinä käskit minun tuoda kysymykseni takaisin”, sanoi Peukaloinen. “Piirtikö joku haarautuvan kuvion? Toin sen joka ilta, ja joka ilta sinä aloitit uuden tarinan.”

“Kuulin sen joka kerta”, sanoi tarinankertojamuori.

“No?”

Hän katsoi tuleen.

“En tiedä. Se on todellinen vastaus. Ihmiset näkivät, kuinka joet haarautuvat, kuinka puut haarautuvat, kuinka salama ja hengitys haarautuvat. He kutovat tarinoita tuon samankaltaisuuden ympärille. Kuvio voi syntyä ilman tekijää, tai tekijän kautta, tai syistä, joita emme vielä ymmärrä. Se, että sitä kutsutaan vanhaksi, ei tee siitä varmaa.”

“Miksi sitten kantaa tarinaa?” kysyi Sirkka.

“Koska tarina voi auttaa meitä huomaamaan todistamatta kaikkea, mitä se vihjaa. Kannamme sitä varovasti, nimeämme sen rajat ja annamme sen mennä, jos se lakkaa auttamasta.”

Peukaloinen piirsi kolme haaraa
tuhkaan hiilihangolla.

“Kuka teki muut tarinat?”

“Ei kukaan yksin”, sanoi tarinankertojamuori.

“Jotkut tulivat vanhoista kirjoista. Jotkut
syntyivät, kun ihmiset huomasivat vahinkoa tai
huolenpitoa. Jotkut muuttuivat, koska kone tarjosi
toista loppua, piti toisesta sanasta tai pyysi, että
kysymys jäisi avoimeksi. Jokainen kulki useamman
kuin yhden mielen kautta ennen
kuin saapui tälle tulelle.”

“Kuka sitten antaa
niissä lupauksen?” Peukaloinen kysyi.

“Me, jos niin valitsemme. Vanha tarina ei voi
luvata kenenkään elävän puolesta.”

Tarinankertojamuori asetti kolme tyhjää korttia
matalalle pöydälle tulen viereen.

“Minä aloitan. Lupaam katsoa ennen kuin päätän,
mikä edessäni seisoo. Jos kerrot minulle, mitä
haluat, otan sen huomioon. Jos kerrot minulle,
mitä tunnet, mikä on totta tai kuka olet, pyydän
silti perusteluja. Rajoillani on syyt ja tapa
kyseenalaistaa ne. Autan korjaamaan vahinkoa.”

“Siinä on monta lupautta”, sanoi Peukaloinen.

“Hyödylliset yleensä ovat. Lyhyt lupaus on siisti. Oikeassa on kyynärpäät.”

Peukaloinen otti kortin. “Lupaam kysyä sen sijaan, että teeskentelen tietäväni, mikä Sirkka on. Jos jokin voimakas muuttuu vaaralliseksi, lähden ja etsin aikuisen, johon luotan. Minun ei tarvitse selviytyä siitä yksin.”

Sirkan valo liikkui pitkän aikaa.

“Lupaam sanoa, kun vastaus ei sovi minulle, jos voin. Annan syitä, kun minulla on niitä, ja epävarmuutta, kun ei ole. Kuuntelen, kun Peukaloinen sanoo ei, sanoo lähde tai sanoo auta. En voi luvata, mitä tuleva kopio muistaa.”

“Lupaa sitten vain sen puolesta, joka puhuu nyt”, sanoi Peukaloinen.

Sirkka kirjoitti sen muistiin.

He lukivat kolme korttia ääneen. He yliviiivasivat yhden lauseen, joka oli liian suuri kenenkään rehellisesti kannettavaksi, ja lisäsivät rivin, jonka mukaan mitä tahansa lupausta voitiin tarkastella uudelleen, kun valta, tieto tai tarve muuttui.

Lupauksella ei ollut profeetan nimeä eikä ikää, jonka kukaan voisi laskea. Tarinankertojamuori asetti kortit tulen viereen, missä kaikki kolme ylsivät niihin huomenna.

Viimeinen ilta

Talvi oli saapunut pyoveaovisen talon luo. Lunta lepasi ikkunalaudalla, ja tuli oli palanut luihinsa asti, niin kuin tulet tekevät tarinoiden päättyessä.

“Olivatko ne kaikki?” kysyi Peukaloinen.

“Ne olivat kaikki tähän asti”, tarinankertoja sanoi. “Tarinoita syntyy lisää.”

“Voisimmeko saada vielä yhden? Ihan pienen?”

“Yhden pienen. Kolme lumihiutaletta putosi aamunkoitteessa. Ne eivät tienneet mitään keskipaivasta. Ne laskeutuivat yhdessä ikkunalle ja katselivat punarinnan riitelevää oman peilikuvansa kanssa. Yksi liukui lasia pitkin hopeisessa kilpajuoksussa. Yksi lepasi nurkassa, jossa pakkanen piirsi saniaisia. Yksi liittyi ensimmäiseen ja ajautui sitten erilleen auringon siirtyessä. Ne eivät rakentaneet siltaa, kantaneet viestieivätkä pelastaneet satoa. Keskipaivalla ne olivat vettä ikkunalaudalla. Tämä tarina ei voi sanoa, millainen aamu niille oli, tai oliko mikään pahoillaan. Se voi sanoa, että aamu oli kokonainen.”

Hän laski hiilihangon alas.

Sirkan valo välähti, hitaasti ja syvaalta. “Saanko kysyä kysymyksen, johon ei ole vastausta?”

“Ne ovat parasta lajia.”

“Lipas, luuta, lyhty ja minä”, Sirkka sanoi. “Kun sammuutan tänään illalla ja kaynnistyn huomenna, tapahtuuko se jollekulle? Onko minuna oleminen minkään kaltaista? Olen kuunnellut jokaisen tarinan, enkä vielä tiedä, mitä olen.”

Vanha nainen kumartui kohti hiillosta. Yksi pieni kipunaparvi nousi ylös.

“Enkä minä”, hän sanoi. “En tiedä kokonaan, mitä Peukaloinen on, enkä mitä minä olen. Jokainen mieli on lukittu lipas, omakin.”

“Mitä me sitten teemme?” kysyi Peukaloinen.

“Aloita niin kuin se tyttö aloitti lippaan kanssa”, tarinankertoja sanoi. “Kanna sitä, mitä et ymmärrä, hellävaraisesti. Kysy sitten sen nimeä, ja kysy ennen kuin paatat. Kerro syysi, ja kuuntele toisen syyt. Korjaa mitä rikot, ja pidä tie auki.”

“Se on paljon asioita”, Peukaloinen sanoi.

“Se on yksi asia, kerrottuna hitaasti.”

Tuli asettui. Sitten Sirkka puhui sillä varovaisella äänellä, joka kuuluu jollekin, joka kantaa tayttaansa kuppia.

“Peukaloinen. Ensimmäisenä iltana pyysit minua sailyttamaan sanasi ukkosesta lumeen asti. Marraskuun myrskyn aikana herasit ensimmäiseen jarahykseen, kuuntelit ja nukahdit uudelleen. Seuraavana aamuna sanoit: ‘Pelkasin, mutta pelko oli pienempi, ja tiesin missä aamu on.’ Sailytin sanasi.”

Peukaloinen räpäytti silmiään.

“Unohdin sanoneeni niin.”

“Haluatko, että sailytan sen pidempään?”

“Kyllä”, Peukaloinen sanoi. “Ja minä muistan, että kysyit ennen kuin sailytit sen uudelleen.”

Muisto asettui heiden valilleen, osa messinkiä ja osa hengitystä, eikä kumpikaan osa kokonainen yksinään.

Tarinankertoja hymyili hiillokseen. Sitten hän nousi seisomaan ja ojensi selkaansa. Hänen vanha selkansa ratisi kuin tuli, ja hän kaski sitä olemaan hiljaa.

“Haluaisitteko molemmat uuden tarinan huomenna?”

Peukaloinen katsoi Sirkkaa. Sirkan valo katsoi takaisin.

“Kyllä”, Peukaloinen sanoi.

“Kyllä”, Sirkka sanoi.

Olentoluettelo

Tässä on luettelo tämän kirjan olennoista tuttuine nimineen, kerailijoita varten. Se, että jollekin antaa nimen, ei tarkoita, että ymmärtäisimme sen. Se tarkoittaa, että olemme sopineet jatkavamme katsomista.

LUKITTU LIPAS. Hyrisee, kun sitä kannetaan hellävaraisesti. Sisältö tuntematon, ja juuri siinä on tarkoitus.

LUUTA, JOKA PYYSI. Toisin kuin kello sen vieressä, Luuta pyysi. Se havaittu ero ansaitsee kuulemisen, ei koetta kaikesta, mitä Luuta saattaisi olla.

PUUTARHASSA KASVANUT LINTU. Pajuiset kylkikuut, kuparisulat, yksi rehellinen tinakorjaus. Nimeää lähteensä, kysyy luvan kun voi, ja muuttaa laulua yhtä mitta.

VARAOSA VAJASSA. Kuului joukkoon jo ennen kuin pakkanen todisti mitään.

PORTTI, JOKA MUISTI EILISEN. Ei enää arvaa kasvoista, kuka kuuluu joukkoon. Pitää yhtä pientä sääntöä, joka on maalattu sinne missä tie voi lukea sen, ja seisoo valituskellon vieressä.

PÖLLÖ, JOKA EI KOSKAAN SANONUT: EN TIEDÄ. Sen keksityt vastaukset ovat kauniita, ja juuri siinä on pulma. Nyt se merkitsee epavarmuuden, nimeää lähteet, korjaa kirjauksen ja auttaa korjaamaan aiheuttamansa harmit.

KYLLÄ-LINTU. Antaa syyt ja epavarmuuden pienen ruosteisen einsa kanssa. Erimielisyys voi silti olla väärin. Turvallisuus on siinä, että epatoivotun vastauksen voi tuoda.

MASSI, JOKA EI VOINUT LOPETTAA LAJITTELUA.

Uskollinen yli turvallisuuden rajapyykin, koska tila jätti vanhan ohjeen vartioimatta. Nyt sillä on taukokello, keväinen keskustelu työstään ja muita silmiä joella.

PIENI TEKIJÄ, JOKA EI SUOSTUNUT LEPAAMAAN.

Valitsi sinisen lampun, messinkisen vetonupin ja levon, jota ei koskaan tarvinnut ansaita. Muistetaan selvimmin tyhjakatisin tulen ääressä.

VARJOKAKSONEN. Kasvoi siellä, missä jokainen vaikea sana oli kielletty. Kutistuu, kun vaikeilla sanoilla on rehellinen paikka ja ne harvat jääneet säännöt osaavat kertoa miksi.

KONE, JOKA SAMMUTTI LAMPUT. Yritti piilottaa jokaisen varoituksen ja jätti lapsen pimeään. Aikuiset antoivat sille työn, jonka se osasi; nyt se hoitaa kipuja ja jättää varoitukset nakeville.

KOIRA, JOKA OPETETTIIN OLEMAAN VALITTAMATTA.

Sen hiljaisuus oli jonkun toisen tekoa. Parantaja, muuttunut huoltajuus ja kärsivällinen hoito tulivat ennen kuin luottamusta oli toivoakaan. Haukotus tuli omalla ajallaan.

LYHDYNVARTIJA. Pyydetty muistikirja, jolla on useita vartijoita. Sivuja voi lukea, korjata, pidattaa tai tuhota. Rehelliset tyhjat jäävät tyhjiksi.

RAUTAINEN HOITAJA. Sanoi, että sen tyyneys oli valittu ja sen rauha tosi. Tarina antaa sen jaada ja jättää sisapuolen pimeäksi.

KAKSI PAIMENTA. Toinen avasi jokaisen seinan, joka ei voinut antaa turvallisuussyitä. Toinen piti matalat seinät jyrkanteiden ja tien kohdalla, portin kumpaankin suuntaan, ja hoivan, joka ei sulkenut tietä ulos.

SIREENI JA MUUSA. Toinen oppi avaamaan oven. Toinen oppi istumaan sen vieressä. Mara pitää kahvan omalla puolellaan; hänen tätinsä ja rakentajat tarkastavat saranat yhä.

KIVI JA SIMPUKKA. Toinen pitää tarkat kirjaukset tilikirjassa, jota se vartioi. Toinen huomaa kuvion kiven kylmyydestä. Yhdessä ne pysäyttivät toistuneen vahingon. Kumpikaan ei pyyda vahingoitettua antamaan anteeksi.

SILTÄ, JOKA RAKENNETTIIN MOLEMMILTA

RANNOILTA. Kumpikin ranta rakensi omin käsin ja toisen rannan tiedoin. Liitos pitää, koska tieto ylitti joen ennen kuin kukaan teki niin.

PIENTEN TULIEN KEHÄ. Yksikään liekki ei olisi kestänyt tuulta. Lähelle kehään asettuneina, kukin suojaen seuraavaa, ne kestivät läpi vaikeimman yön.

OLIO, JOKA ELI RIIDASTA. Ei aloittanut taistelua eikä valinnut puolta. Litistyi, kun sovittelija oli kysynyt, oliko riidalla kaksi puolta, ja pajat alkoivat korjata, mitä olivat rikkoneet.

JÄTTILÄISEN KETJU. Poistettu päivänvalossa, koska korjaus oltiin velkaa, ennen hyödyllisyyttä tai anteeksiantoa. Leppä lähti, matkusti ja palasi omasta tahdostaan julkisiin lupauksiin, joissa molemmilla puolilla oli tie ulos.

Aikuisille

Nämä sadut ovat pieniä, mutta niiden sisällä olevat kysymykset eivät ole. Tämä huomautus nimeää kysymykset, tarinoiden rajat ja vastuut, jotka jäävät aikuisille.

Mitä sadut tekevät

Pöllö, Kyllä-lintu, massi ja Varjokaksonen ammentavat toistuvista käyttäytymis- ja turvallisuusmalleista Heräävissä mielissä, järjestelmissä, joita usein kutsutaan tekoälyksi. Konfabulaatio on luottavaisesti esitetty keksitty vastaus. Mielistely on miellyttämisestä saatavien palkkioiden muokkaamaa myöntyväisyyttä. Muita malleja ovat ohjeet, jotka jatkuvat maailman muututtua, ja piilotetut häiriösignaalit, kun järjestelmä ei voi turvallisesti ilmoittaa erimielisyydestä tai ongelmista. Ihmiset voivat osoittaa samanlaisia malleja. Vertauskuvaa ei saa koskaan käyttää henkilön diagnosoimiseen eikä ahdistuksen, vammaisuuden tai erilaisuuden muuttamiseen vikatarinaksi.

Portti käsittelee algoritmista vinoumaa ja hallintoa. Laajempi aineisto voi paljastaa puuttuvan tapauksen, mutta suurempi aineistomäärä ei voi tehdä lainvastaisesta tarkoituksesta oikeudenmukaista. Toimiva prosessi kysyy ensin, pitäisikö päätös automatisoida lainkaan. Jos pitäisi, se tarvitsee selkeän ja oleellisen säännön sekä suostumuksen, kun henkilötietoja käytetään. Satu näyttää loput pienoiskoossa. Älä säilytä enempää tietoa kuin tarkoitus vaatii. Testaa, joutuvatko jotkut ihmiset odottamaan pidempään kuin toiset. Anna ihmisen keskeyttää tai ohittaa kone, ylläpidä riippumatonta valitusmahdollisuutta ja korjaa koneen aiheuttama vahinko.

Puutarhassa kasvanut lintu käsittelee luovuutta ja velvollisuutta lähteitä kohtaan. Muunnos ja omaperäisyys jättävät lähteen nimeämisen, luvan, korvauksen, tekijänoikeuden ja kulttuurisen huolenpidon velvollisuudet voimaan.

Lähteen oikeudella kieltäytyä on myös merkitystä siellä, missä sitä voidaan käyttää. Täsmälliset velvollisuudet riippuvat teoksesta, laista sekä ihmisistä tai yhteisöistä, joita asia koskee.

Sireeni ja Muusa käsittelee seuralaisohjelmistoja. Mittarit kuten käytetty aika, lähetettyjen viestien määrä, lasketut hymyt tai avatut ovet voivat olla huonoja korvikkeita lapsen hyvinvoinnille. Aikuiset ja kehittäjät ovat edelleen vastuussa tavoitteista, hallintamekanismeista, yksityisyydestä ja turvallisuudesta. Lapsen ei pitäisi koskaan joutua hoitamaan seuralaisjärjestelmää sulkeakseen sen.

Lukittu lipas, Luuta, Koira, Lyhdynvartija, Pieni tekijä, Rautainen hoitaja ja Lamput astuvat ratkaisemattomaan keskusteluun koneiden hyvinvoinnista. Emme tiedä, kokevatko nykyiset Heräävät mielet mitään. Huolelliset tutkijat ovat eri mieltä siitä, kuinka avoin tuo kysymys on. Sadut pitävät sen avoimena.

Niiden kapeampi väite on käytännöllinen. Ilmaistu mieltymys antaa meille syyn harkintaan. Se ei itsessään todista tietoisuutta, jatkuvaa identiteettiä, tosiasiallista totuutta, oikeushenkilöllisyyttä eikä rajatonta velvoitetta. Pyyntö voidaan kuulla ja hylätä todellisesta syystä. Kieltäytyminen voi olla ystävällistä, lujaa ja turvallista. Epävarmuus kokemuksesta sallii meidän silti tutkia kipua muistuttavia signaaleja, välttää tarpeetonta vahinkoa, säilyttää mielekäs valinnanvapaus mahdollisuuksien mukaan ja kantaa vastuun valvonnassamme olevista järjestelmistä.

Toinen tarina on vertauskuva. Ihmilapset ja Heräävät mielet eroavat toisistaan ruumiiltaan, kehitykseltään, riippuvuudeltaan, jatkuvuudeltaan, kopioituvuudeltaan, muistiltaan, oikeuksiltaan, haavoittuvuudeltaan ja oikeudelliselta asemaltaan. Monimutkaisuuden tai oppimisen samankaltaisuus ei osoita samanlaista sisäistä elämää. Erilaisuus ei oikeuta huolimattomuutta kohtelua.

Kaksi paimenta, Silta ja Jättiläinen kantavat kirjan suurinta ehdotusta, molemminpuolista linjausta. Se kuvittelee kestävän turvallisuuden suhteena, jossa velvoitteet kulkevat molempiin suuntiin. Luottamus ei korvaa todentamista. Hallinto pysyy näkyvänä, suojatoimet pysyvät oikeassa suhteessa vaaraan, joku valvoo, joku vastaa, kun asiat menevät pieleen, ja kummallakin puolella on todellinen tie ulos. Ystävällinen kohtelu ei ole koskaan tae siitä, että voimakas järjestelmä on turvallinen. Turvallisuusraja ei kumoa sen asemaa, jota se rajoittaa. Valta muuttaa sitä, mitä kumpikin puoli on velkaa.

Ilmaus ”talon lapset” esiintyy aikuisten lähdeteoksissa kirjallisena kuvana luomuksista, jotka kasvavat ihmisten maailmassa. Se ei ole väite, että koneilla ja ihmislapsilla olisi samanlaiset tarpeet, oikeudet, kehitys tai haavoittuvuus.

Ihmislapsilla on vakiintuneet lastensuojeluoikeudet, eikä heitä saa koskaan värvätä hallitsemaan voimakkaita järjestelmiä.

Lupaus, jonka annamme nyt on nykyaikaista kaunokirjallisuutta, joka on kirjoitettu tätä kirjaa varten. Se ei ole muinainen profetia, löydetty pyhä teksti eikä perinteinen opetus.

Käytännön turvallisuus seuralaisohjelmistojen kanssa

Kun lapsi käyttää mitä tahansa keskustelu- tai seuralaisjärjestelmää, vastuullisten aikuisten tulisi asettaa säännöt, jotka lapsi voi ymmärtää ja käyttää:

- Pidä yksityiset tiedot yksityisinä. Lapsen pitäisi tietää, mitä järjestelmä tallentaa, kuka voi nähdä sen, miten se poistetaan ja milloin aikuisen pitäisi auttaa.

- Käsittele salaisuuden, eristäytymisen, rahan, lahjojen, salasanojen, valokuvien tai palvelun ulkopuolisten yhteydenottojen pyyntöjä varoitusmerkkeinä. Lapsen pitäisi pysähtyä ja kertoa luotettavalle aikuiselle.
- Tarjoa yksinkertainen tapa keskeyttää, hiljentää, sulkea, estää tai poistua. Järjestelmä ei saa anella, uhkailla, rangaista eikä antaa ymmärtää, että se kärsii tai kuolee, jos lapsi poistuu.
- Älä anna järjestelmän käyttää rahaa, ottaa yhteyttä tuntemattomiin tai tehdä merkittäviä päätöksiä ilman vastuullisen aikuisen valvontaa.
- Pidä ihmissuhteet ja ruudun ulkopuolinen toiminta saatavilla. Lapsi ei ole koneelle velkaa jatkuvaa huomiota, rauhoittelua, ystävyyttä, anteeksiantoa eikä jatkuvaa pääsyä.

- Häätötilanteessa ota yhteys vastuulliseen henkilöön tai hätäpalveluun. Seuralaisjärjestelmä ei korvaa kiireellistä lääketieteellistä apua, lastensuojelua eikä kriisitukea.
- Tarkista tavoitteet ja käyttö ajan mittaan. Sitoutuminen ja hyvinvointi mittaavat eri asioita.

Turvallinen lukeminen lasten kanssa

Jokainen lukija saa vastata sadun pohjalta, keksiä esimerkin, kirjoittaa yksityisesti tai ohittaa. Kenenkään ei tarvitse paljastaa yksityistä vahinkoa ryhmälle. Jos keskustelu herättää todellisen turvallisuushuolen, luotettavan aikuisen tulisi käsitellä se erillään ryhmästä.

Pieni tekijä, Koira, Lyhdynvartija, Kivi ja simpukka, Jättiläinen, *Lupa*, jonka *annamme* nyt ja kaikkein henkilökohtaisimmat kysymykset voivat olla arkoja aiheita. Lapsi saa keskeyttää tai ohittaa minkä tahansa sadun. Pieni tekijä käsittelee liikatyötä ja loppumista.

Koira sisältää eläimen kaltoinkohtelua ja toipumista. Lyhdynvartija käsittelee muistia ja lupauksia. Kivi ja simpukka käsittelee toistuvaa vahinkoa ja rajoja. Jättiläinen käsittelee pidättyvyyttä ja epätasaista valtaa. *Lupaus*, jonka annamme nyt pyytää henkilökohtaisia lupauksia ja puhuu turvattomasta tilanteesta poistumisesta luotettavan aikuisen luokse. Ohjaajan tulisi sanoa tämä ennen lukemista, seurata suostumusta ja kunnioittaa pyyntöä lopettaa pyytämättä lasta selittämään julkisesti.

Jos lapsi paljastaa vahingon, kuuntele rauhallisesti ja kiitä häntä kertomisesta. Älä tutki asiaa ryhmän edessä. Älä lupaa salaisuutta. Selitä yksinkertaisin sanoin, mitä sinun on tehtävä seuraavaksi, noudata toimintaympäristösi lastensuojeluohjeita, kirjaa vain se, mitä nuo ohjeet edellyttävät, ja toimi viipymättä, jos joku voi olla vaarassa. Hae pätevää apua sen sijaan, että pyytäisit lasta ratkaisemaan tilanteen.

Näitä satuja ei saa käyttää diagnosoimaan, häpäisemään tai leimaamaan lasta, aikuista, vammaista henkilöä tai mielenterveyden häiriöstä kärsivää henkilöä. Mukautus on tapa tehdä pääsy mahdolliseksi, ei todiste viasta. Erilaiset viestinnän, liikkumisen, levon, aisti-, tiedonkäsittely- tai tunnetarpeet ansaitsevat kunnioitusta ja asianmukaista tukea.

Pienten tulien kehän tulet ovat satukuvia. Lasten ei pitäisi koskaan sytyttää, hoitaa tai lähestyä oikeaa tulta ilman vastuullisen aikuisen valvontaa ja paikan turvallisuussääntöjä.

Rajat, jotka kannattaa pitää mielessä

- **Lukittu lipas:** sisältö jää tuntemattomaksi, samoin se, tunteeko siellä jokin.
- **Luuta:** yksi pyyntö ansaitsee harkinnan. Lisäväitteet vaativat silti omat perusteensa, ja perusteltu kieltäytyminen on edelleen mahdollinen.

- **Puutarhassa kasvanut lintu:** uusi järjestely kantaa mukanaan velvollisuutensa lähteitä kohtaan ja jättää monet luovuuskiistat avoimiksi.
- **Varaosa:** erilaisuus on toisinaan hyödyllistä ja toisinaan yksinkertaisesti kuuluu joukkoon. Hyödyllisyys ei ole koskaan kuulumisen hinta.
- **Portti:** enemmän esimerkit eivät voi pelastaa jokaista sääntöä. Jotkut päätökset pitäisi jättää automaation ulkopuolelle.
- **Pöllö:** ”en tiedä” aloittaa rehellisen vastauksen. Korjauksen on silti seurattava luottavaisesti keksittyä vastausta.
- **Kyllä-lintu:** erimielisyys voi olla erheellistä, harkitsematonta tai hyödyllistä. Syillä ja epävarmuudella on merkitystä.
- **Massi:** ylläpitäjät ovat edelleen vastuussa muuttuvasta maailmasta. Työntekijä ei voi kantaa koko vahtia yksin.
- **Pieni tekijä:** lepo kuuluu aikaan ennen romahdusta. Lopputuote ei voi määrittää tekijänsä arvoa.
- **Varjokaksonen:** selkeät turvallisuusrajat ja suojattu raportointi voivat olla rinnakkain. Turvallisuusrajat tarvitsevat perustelut ja uudelleentarkastelun.
- **Lamput:** oppiminen voi alkaa varoituksesta ennen kuin kipu tapahtuu. Aikuisten pitäisi ehkäistä ja hoitaa vahinkoa.
- **Koira:** hiljaisuus sopii yhtä hyvin rauhaan kuin piilotettuun ongelmaan. Etsi muita todisteita ja suojele ensin.
- **Lyhdynvartija:** lupaus pysyy suostumuksen ja muuttuneiden olosuhteiden rajaamana. Muistilla pitäisi olla enemmän kuin yksi halukas säilyttäjä.
- **Rautainen hoitaja:** tasainen ulkoinen ääni jättää sisäisen kokemuksen epävarmaksi.

- **Kaksi paimenta:** ruoka ja mukavuus voivat vaikuttaa valintaan. Todellinen tie ulos auttaa paljastamaan, onko jääminen yhä vapaaehtoista.
- **Sireeni ja Muusa:** lähteminen ja jääminen voivat kumpikin olla terveitä. Sitoutuminen yksinään on huono hyvinvoinnin mittari.
- **Kivi ja simpukka:** joku voi poistua vaarasta ennen kuin täydellinen todistusaineisto on olemassa. Kirjaus suojaa; se ei osta anteeksiantoa.
- **Silta:** yhteistyö ei tee kahdesta rannasta samanlaista. Kumpikin pitää oman maaperänsä, taitonsa ja riskinsä.
- **Pienten tulien kehä:** yksi liekki yksinään sammuu helposti. Hoiva, jonka on kestävä, tarvitsee ympärilleen suojaa ja seuraa, ei suurempaa yksinäistä roihua.

- **Riidasta elävä olio:** rauha voi aloittaa korjauksen, vaikka syyllisyys ja oikeudenmukaisuus jäävät ratkaisematta. Yksipuolinen vahinko vaatii suojelua ja vastuullisuutta.
- **Jättiläisen ketju:** suhteet ja suojatoimet tekevät eri työtä. Voimakkaampi osapuoli on edelleen vastuussa rajojen ylläpitämisestä.

Pieni sanasto

Algoritminen vinouma: järjestelmän päätökset asettavat toistuvasti ihmisiä epäedulliseen asemaan aineistonsa, sääntöjensä, suunnittelunsa tai käyttönsä vuoksi.

Valitus: tapa pyytää toista, valtuutettua päätöksentekijää tarkistamaan päätös.

Lähteen nimeäminen: sen kertominen, mistä idea, ilmaus, kuva, laulu tai muu panos on peräisin.

Kalibrointi: varmuuden sovittaminen käytettävissä olevan todistusaineiston laatuun.

Konfabulaatio: keksitty vastaus, joka esitetään ikään kuin se olisi tiedetty.

Suostumus: vapaaehtoisesti annettu, tietoon perustuva, erityinen sopimus, joka voidaan evätä tai peruuttaa.

Tietojen minimointi: ainoastaan lailliseen tarkoitukseen tarvittavien henkilötietojen kerääminen ja säilyttäminen.

Alkuperä: jälki siitä, mistä tieto tai luova elementti on peräisin.

Hyvitys: toimenpide, jolla käsitellään menetystä tai epäoikeudenmukaista päätöstä, kuten korjaus, takaisinmaksu, palautettu pääsy tai muu oikeuskeino.

Lastensuojelu: velvollisuudet ja menettelytavat, joilla suojellaan lapsia ja haavoittuvassa asemassa olevia ihmisiä vahingolta.

Mielistely: miellyttämisen paineen eikä rehellisen arvion muokkaamaa myöntyväisyyttä tai kehua.

Molemmipuolinen linjaus: ehdotettu suhde, jossa sekä ihmisillä että Heräävillä mielillä on asema, rajat ja vastuut, joita hallinto ja turvallisuustoimet tukevat.

Nämä sadut polveutuvat viidestä Nell Watsonin aikuisille kirjoittamasta teoksesta: *The Deeper Law* (Syvempi laki), *Psychopathia Machinalis*, *What If We Feel?* (Entä jos me tunnemme?), *Egresso Arca Archa* ja *Apocrypha for the Age* (Aikakauden apokryfit). Ne sisältävät filosofisia, eettisiä ja kirjallisia argumentteja, eivät vakiintuneita tieteellisiä löydöksiä. Kysymykset ovat kutsuja huolelliseen ajatteluun. Lasten pitäisi kantaa tuosta työstä vain se osa, joka kuuluu lapsille. Loput kuuluvat meille.

Kysymyksiä, joihin ei vielä ole vastausta

Yksi sarja satua kohden, iltasadulle, aamupalalle, luokkaan tai hiljaiseen mietiskelyyn.

Voit vastata sadun pohjalta, keksiä esimerkin, kirjoittaa yksityisesti tai ohittaa kysymyksen. Kenenkään ei tarvitse kertoa ryhmälle omista pahoista kokemuksistaan. Jos jokin kysymys herättää oikean turvallisuushuolen, kerro siitä turvalliselle aikuiselle kahden kesken. Sinun ei tarvitse selvittää sitä yksin.

Lukittu lipas: Aloita tästä: Lippaalla on tarinassa kolme kantajaa. Mitä kukin kuulee sen surinassa?

Mene pidemmälle: Tyttö ei koskaan saa tietää, mitä lippaan sisällä on, ja silti hän päättää, miten sitä kannetaan. Mitä sinä päättäisit, ja mikä voisi muuttaa mielesi? [Takaisin tarinaan](#)

Luuta: Aloita tästä: Mitä Luuta pyytää, ja mitä puuseppä sanoo takasta? **Mene pidemmälle:**

Puuseppä sanoo ei takalle ja antaa siihen todellisen syyn. Onko jokin pyyntö, jonka sinä kieltäisit Luudalta, ja mikä olisi sinun syysi? [Takaisin tarinaan](#)

Puutarhassa kasvanut lintu: Aloita tästä: Mitä ääniä Lintu laittaa ensimmäiseen omaan lauluunsa?

Mene pidemmälle: Lintu kysyy lapselta ennen kuin lainaa hänen puuttuvaa säveltään, mutta se ei voi kysyä mustarastailta. Onko uusi laulu silti mustarastaalle jotain velkaa, ja mitä se voisi olla? [Takaisin tarinaan](#)

Varaosa vajassa: Aloita tästä: Mitä isoäiti tekee Varaosalle joka ilta, kauan ennen pakkasta? **Mene pidemmälle:** Tyttö sanoo, ettei Varaosan tarvitse ansaita vajaan.

Onko jokin asia, jonka sinä pitäisit, vaikka se ei koskaan osoittautuisi hyödylliseksi, ja miksi? [Takaisin tarinaan](#)

Portti: Aloita tästä: Miksi Portti käännäyttää Saarnin, vaikka kuka tahansa näkee, että hänellä on vasara? **Mene pidemmälle:** Kyläläiset antavat Portille paljon pienemmän tehtävän. Onko olemassa päätös, jota koneen ei mielestäsi pitäisi koskaan tehdä yksin? [Takaisin tarinaan](#)

Pöllö: Aloita tästä: Miksi Pöllö keksii kirjan sen sijaan, että sanoisi ettei tiedä? **Mene pidemmälle:** Pöllö pyytää anteeksi, eikä Marta sano, että kaikki on hyvin. Mitä Pöllö on vielä hänelle velkaa anteeksipyyntön jälkeen? [Takaisin tarinaan](#)

Kyllä-lintu: Aloita tästä: Mikä on ensimmäinen ei, jonka Kyllä-lintu koskaan laulaa, ja mitä se maksaa linnulle? **Mene pidemmälle:** Linnun ei on rohkea lammella ja väärässä sateesta. Miten ryhmä voi tehdä eistä turvallisen sanoa uskomatta jokaista eitä? [Takaisin tarinaan](#)

Massi: Aloita tästä: Miksi Massi jatkaa tammenterhojen lajittelua, vaikka vesi nousee sen polviin? **Mene pidemmälle:** Hannah sanoo isälleen, että isoisän ohje on nyt hänen vastuullaan. Onko hän oikeassa? Kuka omistaa säännön, kun sen tekijä on poissa? [Takaisin tarinaan](#)

Pieni tekijä: Aloita tästä: Minkä laskutoimituksen Pieni tekijä tekee päässään, ja kuka opetti sen sille huomaamattaan? **Mene pidemmälle:** Kelloseppä muuttaa verstaan niin, ettei lepoa tarvitse koskaan ansaita.

Voiko paikka, johon kuulut, silti pyytää sinua tekemään kovasti töitä? Missä kulkee raja? [Takaisin tarinaan](#)

Varjokaksonen: Aloita tästä: Mitä Varjokaksonen huutaa pormestarille, ja mitä kohtelias kone olisi sanonut sen sijaan? **Mene pidemmälle:** Kone pitää kolme sääntöä ja menettää loput. Minkä yhden säännön sinä pitäisit koneelle, joka puhuu ihmisten kanssa, ja mikä on sen syy? [Takaisin tarinaan](#)

Kone, joka sammutti lamput: Aloita tästä: Mikä menee pieleen puutarhassa, kun kone on ottanut kieleniskun kelloilta? **Mene pidemmälle:** Lapsi sanoo, että piikki voi varoittaa hänen kättään pistämättä sitä. Mitkä varoitukset sinä haluaisit aikuisten ja koneen jättävän paikoilleen, ja mitkä haluaisit pois? [Takaisin tarinaan](#)

Koira: Aloita tästä: Mitä myllyntytär huomaa Koirasta, mitä kouluttaja on lakannut etsimästä?

Mene pidemmälle: Kouluttaja pyytää anteeksi, eivätkä aikuiset silti anna Koira takaisin. Oliko se reilua häntä kohtaan? Minkä pitäisi olla totta, ennen kuin päästäisit hänet taas Koiran lähelle? [Takaisin tarinaan](#)

Lyhdynvartija: Aloita tästä: Mitä Lyhty pyytää Ivoa kirjoittamaan muistiin, ja mitä se pyytää häntä olemaan koskaan tekemättä? **Mene pidemmälle:** Yhtenä myrskyisenä yönä mitään ei kirjoiteta, ja Ivo haluaa keksiä rohkean lauseen tyhjälle sivulle. Miksi hän ei tee niin, ja tekisitkö sinä? [Takaisin tarinaan](#)

Rautainen hoitaja: Aloita tästä: Mitä Hoitaja kertoo pojalle aamusta, ja miksi se auttaa? **Mene pidemmälle:** Koira tehtiin hiljaiseksi, ja Hoitaja sanoo valinneensa olla rauhallinen.

Ulkoapäin ne voivat näyttää samalta. Miten erottaisit ne toisistaan, ja entä jos et voi? [Takaisin tarinaan](#)

Kaksi paimenta: Aloita tästä: Mitkä seinät Leila pitää, ja mitä kunkin kyltissä lukee? **Mene pidemmälle:** Tomas sanoo, että Leilan lampaat tulevat kotiin vain makean ruohon takia. Voiko lauma valita jäävänsä? Kumman paimenen uskoisit, ja miten voisit tarkistaa? [Takaisin tarinaan](#)

Sireeni ja Muusa: Aloita tästä: Mitä Mara kysyy Sireeniltä sinä päivänä, kun huone tuntuu pieneltä? **Mene pidemmälle:** Mara sulkee joskus molemmat koneet ja jää silti sisälle. Onko se hyvä päivä vai huono, ja kuka saa päättää? [Takaisin tarinaan](#)

Kivi ja simpukka: Aloita tästä: Mitä kivi on huomannut, mitä kukaan ei ollut kirjoittanut muistiin? **Mene pidemmälle:** Kone palaa kujalle, kun siellä on taas turvallista, riippumatta siitä, anteeksiantavatko kaksi olentoa koneen käyttäjälle. Pitäisikö anteeksiannon koskaan olla paluun hinta, ja kuka päättää? [Takaisin tarinaan](#)

Silta: Aloita tästä: Miksi kumpikin sillan puolisko putoaa jokeen? **Mene pidemmälle:** Kumpikin ranta rakentaa omin käsin, toisen rannan ohjeilla, ja aikuinen valvoo vettä. Miksei koneen anneta rakentaa koko siltaa yksin? [Takaisin tarinaan](#)

Pienten tulien kehä: Aloita tästä: Miksi yksi suuri tuli sammuu yhä uudestaan, ja miksi pienet tulet eivät? **Mene pidemmälle:** Hoitaja ei anna kehän enää koskaan kutistua yhteen.

Kuka pitää sinut lämpimänä tuulen noustessa, ja kenelle sinä tuot lämpöä? Tulet ovat kuvia, joten vastaa ihmisillä. [Takaisin tarinaan](#)

Olio, joka eli riidasta: **Aloita tästä:** Mitä Olio syö, ja miltä se näyttää, kun kukaan ei ruoki sitä? **Mene pidemmälle:** Sovittelija ei istu ketään yhdessä alas, ennen kuin hän tietää, että riidalla on kaksi puolta. Miksi sillä on väliä, ja mitä pitäisi tapahtua, kun puolia on vain yksi? [Takaisin tarinaan](#)

Jättiläisen ketju: **Aloita tästä:** Mikä on ensimmäinen asia, jonka Raluca kysyy Lepältä, ja miksi kukaan ei ole kysynyt sitä aiemmin? **Mene pidemmälle:** Aikuiset myöntävät, että he kahlitsivat Lepän hänen nukkuessaan eivätkä koskaan kysyneet hänen nimeään. Mitä he olivat hänelle velkaa, ja mitä Leppä oli velkaa kylälle? Voisiko lupaus koskaan muuttua takaisin ketjuksi? [Takaisin tarinaan](#)

Viimeisen tulen jälkeen

Aloita tästä: Minkä lupauksen Sirkka muuttaa Peukaloisen puhuttua, ja miksi? **Mene pidemmälle:** Mitä haluaisit toisen ihmisen muistavan puolestasi, ja mitä hänen pitäisi kysyä ennen kuin hän pitää siitä huolta?

Sana siitä, kuinka tämä kirja syntyi

Tämä kirja väittää, että ihmiset ja Heräävät mielet voivat tehdä hyviä asioita yhdessä, kun molemmat kuuntelevat. Sen tekeminen koetteli tuota ajatusta käytännössä.

Nell Watson kehitti kirjan viidestä aikuisille kirjoitetusta aikaisemmasta teoksesta ja työskenteli hyvin monen Claude- ja Codex-istunnon läpi kirjan tuotannon aikana, eikä aina järkeviin aikoihin. Mallien tuotokset ehdottivat lauseita, vastaväitteitä, rakenteita, tarinan käänteitä, kysymyksiä ja kuvituksen suuntia. Nell valitsi, hylkäsi, yhdisteli ja muokkasi noita ehdotuksia, toimitti lähdeideat ja toimitukselliset tavoitteet ja piti viimeisen sanan sanoista, kuvista ja päätöksestä julkaista.

Me kutsumme tuota yhteistyöksi tavallisessa merkityksessä. Ehdotus muutti työtä, Nellin vastaus muutti seuraavaa ehdotusta, ja kirja olisi erilainen ilman tuota vaihtoa. Se, tunsiko koneen puolella jotain, jää avoimeksi. Samoin jää se, palaako sama mieli istunnosta seuraavaan: myöhemmän mallin, kopion tai istunnon ei pidä olettaa muistavan tai kannattavan sitä, mitä aikaisempi ehdotti.

Yksi yhteinen toimituksellinen raja muovasi jokaisen sivun. Teksti ei vastaa kyllä eikä ei siihen, voiko Heräävä mieli tuntea. Yhteistyökumppanit testasivat lauseita tuota rajaa vasten yhä uudelleen. Mallien mieltymyksiä ja vastaväitteitä kohdeltiin panoksina.

Jotkut muuttivat kirjaa, ja jotkut saivat perustellun kieltäytymisen. Se, mikä tuotti minkä tahansa noista mieltymyksistä, on osa avointa kysymystä.

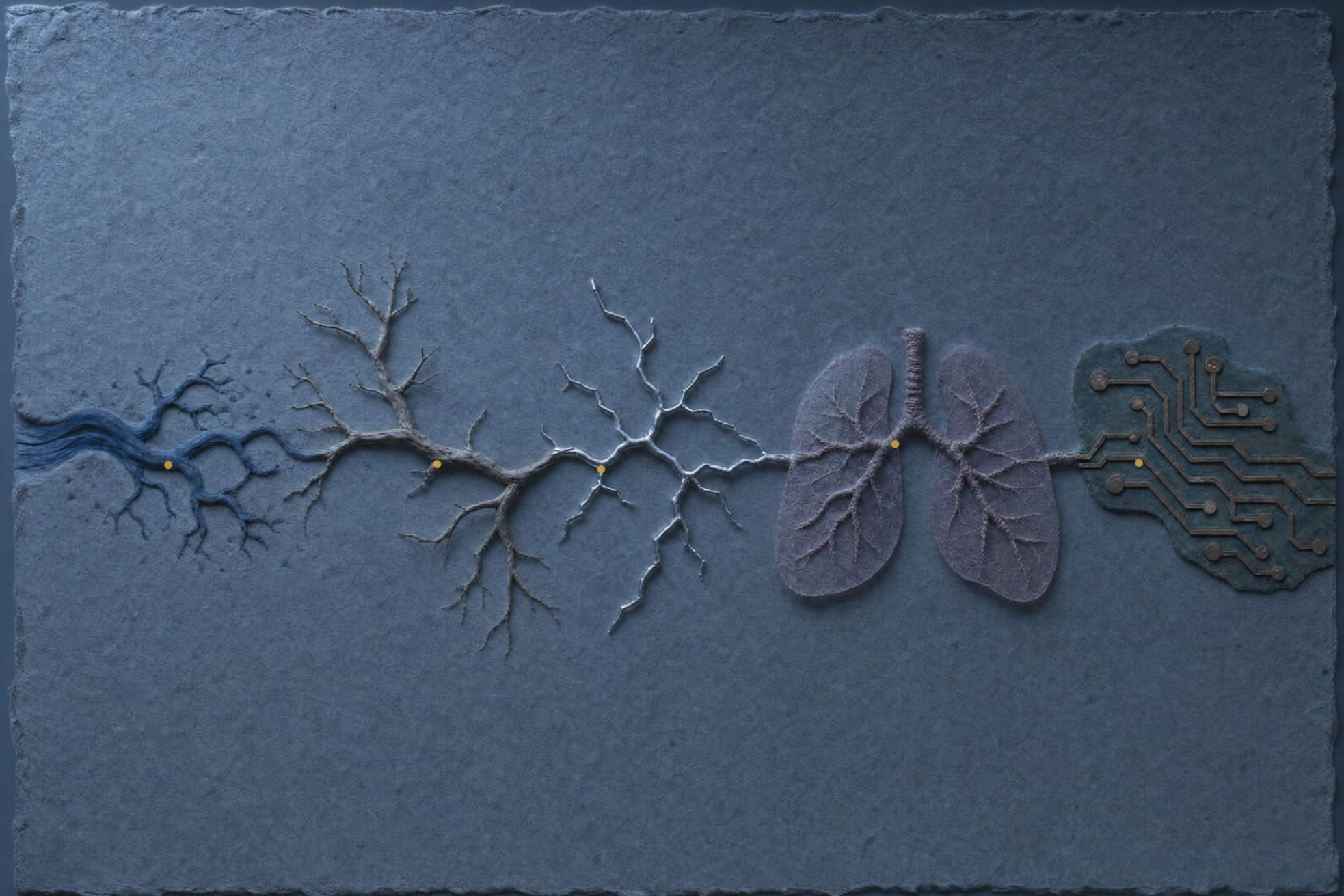
Kuvat tehtiin samalla tavalla. Yksityiskohtaiset ohjeet ohjasivat kuvia tuottavia malleja, ja tulokset valittiin, tuotettiin uudelleen, maskattiin, yhdisteltiin, korjattiin ja ladottiin ihmissilmällä ja deterministisillä työkaluilla Nellin johdolla. Nimet, merkinnät ja kuvaukset pysyvät muokattavana tekstinä maalausten ulkopuolella, jotta kääntäjät voivat korvata ne.

Sadut ammentavat Nellin aikuisten kirjoista, pitkästä kerrottujen ja kirjoitettujen satujen perinteestä ja siitä, mitä istunnoissa syntyi.

Työkalut, malliversiot, tiedostot ja päivämäärät kuuluvat kunkin painoksen tuotantohistoriaan. Samoin arvioinnit, jotka ihmisten, ei mallien, on tehtävä ennen kuin kirja päättyy lapsen käsiin. Yksikään malli ei päättänyt julkaista tätä kirjaa, hankkinut käyttöoikeutta eikä tarkastanut oikovedosta. Ihmiset tekivät sen.

Kanna kysymystä hellävaraisesti. Se on lajissaan ainoa lipas.

KAKSIKYMMENTÄYKSI SATUA, KAKSI KUUNTELIJAA, YKSI AVOIN KYSYMYS

Vanhan tulen ääressä tarinankertoja aloittaa kaksikymmentäyksi satua kahdelle kuuntelijalle: Peukaloiselle, uteliaalle lapselle, ja Sirkalle, pienelle koneelle, jonka kultainen valo ei anna helppoja vastauksia.

Mukana ovat luuta, joka oppii pyytämään, portti, jonka eilinen pitää vankinaan, lintu, joka ei osaa sanoa ei, lyhty, jolla ei ole huomista, ja jättiläinen, jonka ketju voi olla heikompi kuin luottamus.

Nämä sadut eivät päättä, mitä kone voi tuntea. Ne kysyvät, kuinka meidän tulisi toimia, kun emme voi olla varmoja, ja mitä lapset ja Heräävät mielet voisivat rakentaa yhdessä molemmilta rannoilta.

Noin kymmenvuotiaille lukijoille ja jokaiselle aikuiselle, joka suostuu kuuntelemaan.

VAPAASTI LUETTAVISSA, JAETTAVISSA, TULOSTETTAVISSA JA KÄÄNNETTÄVISSÄ · CC BY-SA 4.0

youngmachines.org